RILEY MORSE

Virtutea Cristei

ALCRIS

Capitolul 1

– Lasă-mă-n pace!

Trăgându-se în cel mai îndepărtat colț al scaunului de piele al luxosului Jaguar aparținând lui Tony Ludlow, Crista O'Maley se lupta din toate puterile, apărându-și virtutea. Abia mai respira. Cu răsuflarea îmbibată de coniac, gura lui Tony se strivea de a ei, în timp ce încerca să-i bage mâna pe sub tricou.

Disperată, Crista încerca să i se împotrivească, dar știa că duce o bătălie pierdută. Înalt de un metru nouăzeci, de trei ori mai greu decât ea și cu mușchii antrenați sistematic în sala de forță, deși beat, lui Tony nu-i era greu s-o domine.

– Relaxează-te, Crista, iubito, șopti Tony cu gentilețe de urangutan. Știu că nu-ți place în mașină. Păcat că prietena și colega ta de cameră nu lucrează în seara asta. Dar apartamentul meu ar fi tocmai bun...

Tony părea să aibă un apetit sexual la fel de mare ca o ceată de maimuțe în călduri. Era timpul ca ea să treacă la măsuri mai drastice. Dar nu se hotăra ce anume să facă. Să-i aplice un genunchi între picioare, așa cum o învățase prietenul colegei sale de cameră, sau să strige după poliție?

Mai spera că poate nici una din acele măsuri nu era absolut necesară. De obicei, Tony nu era un băiat rău. Nu voia să-i aducă necazuri. Dacă ar fi aflat poliția, i-ar fi stricat reputația. Era un tânăr avocat cu un viitor promițător. Și părerea Cristei era că binevoitorii lui colegi de breaslă abia ar fi așteptat un motiv ca să-l denigreze.

Poate că era mai bine să-l păcălească puțin, folosind obișnuitul truc femeiesc. Tony era un băiat înțelegător. Dar poate că nu înghițea povestea. Ca reporter criminalist la ziarul Tribune de la Chicago, Crista petrecuse mult timp printre avocați. Știa că erau unși cu toate alifiile și nu-i duceai ușor.

– Tony, te rog, făcu ea încă o încercare. Fii înțelegător. Nu vreau.

În acel moment simți mâna lui Tony strecurându-se în interiorul ciorapilor ei de nylon și nu mai rezistă:

– Tony! Sunt virgină!

Tony îngheță. Era incredibil cât de repede aveau efect acele cuvinte asupra bărbaților dornici de aventuri.

După ce trecură câteva secunde, Tony scuturǎ din cap încercând sǎ se dezmeticeascǎ și o privi cu ochi rotunzi de uimire. Nu credea cǎ auzise bine.

– Poftim? Am crezut cǎ ai douǎzeci și șase de ani.

Crista își aranjǎ hainele și rǎspunse:

– Am douǎzeci și șase de ani. Și ce-are-a face?

– Credeam cǎ...

Verificându-și nodul de la cravatǎ, Tony se sprijini de spǎtarul scaunului, cu spatele rigid, privind înainte. Luǎ la repezealǎ un pachet de gumǎ de mestecat și desfǎcu înfrigurat o lamǎ. O aruncǎ în gurǎ și începu s-o mestece nervos.

Crista era convinsǎ cǎ Tony credea cǎ ceva era în neregulǎ cu ea. O bǎnuia frigidǎ, lesbianǎ sau suferind de cine știe ce boalǎ nervoasǎ.

De ce oare nimeni nu ghicea adevǎratul motiv? Crista se pǎstra pentru bǎrbatul ideal – bǎrbatul cu care avea sǎ se cǎsǎtoreascǎ într-o bunǎ zi.

Dar în stilul acela, nu avea sǎ-l gǎseascǎ niciodatǎ pe acel bǎrbat. Nu-l iubea pe Tony și dupǎ felul în care se derulaserǎ evenimentele în acea noapte, nici n-ar fi putut vreodatǎ sǎ se îndrǎgostească de el. Dar luat în comparație cu alți bǎrbați pe care-i cunoscuse, era destul de drǎguț. Dupǎ ce aflase adevǎrul, nu mai încercase sǎ forțeze nota. Putea sǎ punǎ pariu cǎ nici dacǎ l-ar fi rugat n-ar mai fi vrut sǎ facǎ dragoste cu ea

acum, după ce aflase că era virgină. Așa erau bărbații din ziua de azi. Fugeau de responsabilități

– Ascultă, Crista, începu el. Mă simt ca un prost. Dar îți jur că nu mi-a trecut prin cap că...

– Și dacă ai fi știut de la început?

„M-ai mai fi invitat să ieșim? Chiar așa, toate legăturile dintre o femeie și un bărbat trebuie să se sfârșească în pat?“

– Ei... nu știu... Un lucru e sigur. Sunt bucuros că mi-ai spus. Dacă aș fi știut n-aș mai fi sărit pe tine.

Expresia „aș mai fi sărit pe tine“ spunea totul pentru Crista. De asta evitase să facă dragoste cu orice bărbat de la a treia întâlnire. Toți nu urmăreau decât un singur scop: să se culce cu toate femeile care le ieșeau în cale. Și asta fără să le iubească sau să le respecte.

– Trebuie să plec, spuse ea. Mâine e prima înfățișare în procesul Mercer-Watkins și...

– Judecătorul Byrne a spus că... începu Tony, dar realiză că ea căutase o scuză ca să plece.

– Nu contează, spuse Crista. Mâine e luni și trebuie să mă trezesc devreme.

– Te conduc.

Apartamentul pe care-l împărțea Crista cu Laurin Hayes, asistenta editorului ziarului la care lucrau, se afla la etajul trei al unui bloc de locuințe, foarte aproape de parcul Lincoln.

Cartierul era unul liniștit, după standardele din Chicago, dar era destul de târziu și Crista se bucura că Tony se oferise s-o conducă.

– Mulțumesc, Tony, spuse ea zâmbind jenată, în timp ce deschidea ușa.

– Pentru?

– Totuși, a fost o seară plăcută, murmură ea, ridicând din umeri.

– A! exclamă el, rotindu-și ochii. Pentru nimic. Te mai sun eu săptămâna asta, bine?

– Bine, spuse ea, sigură că Tony nu avea de gând să-și țină promisiunea.

Laurin și prietenul ei, Dan Curran, mâncau o pizza și se uitau la televizor pe întuneric.

– Ce-ai pățit? o întrebă Dan pe Crista, când îi văzu figura plouată.

Prietenul lui Laurin era redactor sportiv și avea un simț de observație foarte ascuțit.

Pentru prima oară Crista simți că o lasă puterile și îi vine să plângă. Prin câte relații trebuia să mai treacă până să-și găsească și ea perechea? Pentru că ultima oară chiar se atașase de bărbatul care o lăsase „cu ochii în soare“ când aflase că era virgină.

Greg Maas, avocatul pe care-l cunoscuse la tribunal, părea așa de matur, de înțelegător, de bun profesionist. Îl admira de-a dreptul! După ce aflase că era virgină, continuaseră să se întâlnească și ea sperase că în sfârșit își găsise perechea.

Luna următoare, Greg se căsătorise cu o altă femeie cu care se întâlnise încă dinainte s-o cunoască pe ea. Soția lui, o fetișcană de douăzeci și doi de ani, nu se dăduse în lături de la „tăvăleli în fân“ ocazionale, așa cum făcuse Crista. Și cine câștigase? Crista cea sfântă? Nuuu. Desfrânata, bineînțeles.

– Ce-ți închipui că am pățit, când mă vezi cu hainele mototolite și cu moralul la pământ? suspină ea.

– Nu se poate așa ceva, spuse Laurin, femeie de treizeci și doi de ani, divorțată, născută în Atlanta, cu accent sudist. Îmi pare rău, Crista. Tony părea așa de drăguț...

– Este drăguț. Dar nu suntem de acord asupra anumitor puncte principiale. Și se pare că eforturile mele sunt zadarnice. Poate că ar trebui să intru și eu în rândul lumii, să mă culc cu cineva și să termin cu castitatea asta, care începe să mă calce pe nervi!

* * *

Phil Catterini privea ecranul computerului, stând în colțul biroului lui dezordonat din clădirea ziarului Tribune. Câteva cești de cafea pe jumătate

începute stăteau pe colțul mesei. Bucata de cer care se putea vedea pe fereastră era înnegurată, prevestind ninsoare.

Phil se bucura că ecranul computerului lui nu era complet gol. Un titlu mare trona în centrul paginii: "Scaunul Pisicii". Acela era titlul generic al rubricii lui. În schimb, mintea îi era goală. Oscila între a lua un bilet de avion și a ateriza direct pe pârtia de schi din Vail, sau a sta la birou și a produce un articol. Dar ce articol? După teancul de hârtii cu documentații de lângă el, se părea că nu ducea lipsă de subiecte.

Privi hârtiile cu scârbă, punându-și ochelarii pe nas. Nu se putea plânge. Material avea destul. Dar colegii lui de breaslă se așteptau să citească pe prima pagină ceva scandalos, usturător și plin de spirit. Și în acel moment el nu avea chef și idei să compună ceva.

Oftând, începu să recitească corespondența lăsată de curier în dimineața aceea.

„– Ține-o tot așa“, îi urase curierul zâmbindu-i.

Dar numai Dumnezeu știa că în ziua aceea nu mai putea face față.

Privi scrisoarea unei tinere reportere, mare admiratoare a articolelor lui: „Eforturile dumneavoastră sunt răsplătite de mulțimea de cititori printre care mă număr și eu. Vă admir și vă respect, cu sinceritate....“

Logodnica lui, Irene Mather, îi trimisese o carte poștală din America de Sud, unde se afla de trei luni în compania unui fotograf în care el nu avea mare încredere, deși îi era coleg de cameră. Logodnica? Câte logodnice avusese până atunci? Cine le mai știa numărul? Ideea era că nu avea nici cea mai mică intenție de a se căsători cu Irene. Nu o iubea. Credea că nici ea nu-l iubea. Îl ținea doar un pic sub tensiune și se înțelegeau bine la pat. Suficient cât să mai prelungească acea... logodnă.

– Aștepți să-ți vină inspirația? îi întrerupse gândurile Dan Curran, ridicând o ceașcă de cafea de pe colțul biroului. Nu ai de gând să faci puțină curățenie pe aici?

– O să fac după ce găsesc o idee pentru articolul de mâine, naiba să-l ia!

În ciuda reacției lui, Phil știa că Dan nu se putea supăra pe el. Reporterul sportiv îl cunoștea bine. Erau prieteni vechi.

– Pot să-ți dau o idee? îi sugeră Dan, încruntându-se preocupat.

– Te rog. Dă-i drumul, spuse Phil sprijinindu-se de spătarul scaunului, cu mâinile încrucișate la piept.

– Trebuie să-mi promiți că fata despre care e vorba, va rămâne anonimă. Altfel... ezită Dan.

– Nu pot să-ți garantez asta decât după ce-mi spui despre ce e vorba, spuse Phil, trecându-și degetele prin părul lui des și negru.

– Este o fată deosebită, începu Dan. Țin mult la ea și nu vreau s-o rănesc.

Phil începu să se gândească. O idee de articol venită pe tavă, nu era de colo. Mai ales dacă era vorba despre ceva interesant. Până dimineața avea timp să scoată ceva.

– Bine. Spune-mi, cine-i fata?

* * *

Crista îl văzu pe Phil Catterini strecurându-se printre birouri, căutând parcă pe cineva. Dar pe cine? Șeful lor, Harry Jenkins, era plecat.

Phil era un bărbat frumos. Nu genul ei, bineînțeles, arăta totuși foarte bine. Dar niciodată nu-i arătase vreun semn de prietenie. Nu-i zâmbise, nu-i făcuse cu mâna, n-o salutase, darămite să mai și vorbească.

Spre consternarea ei, îl văzu îndreptându-se direct spre ea.

– Crista O'Maley? întrebă el.

De aproape, ochii lui căprui aveau luciri aurii. Părea un animal sălbatic, gata de atac. Bărbatul acela nu era un urangutan. Era un tigru mâncător de femei.

– Sunt Phil Catterini, spuse el cu accentul italienesc pe care nu și-l pierduse. Cred că ne-am mai întâlnit.

Toată lumea îl cunoștea pe Phil. Și atunci de ce se prezentase? De ce era așa de politicos?

– Poate, spuse ea, dorind să pară indiferentă.

– Dan mi-a sugerat să stau de vorbă cu tine. Mi-a spus că îmi poți povesti ceva interesant, zise el ușor încurcat, întinzând mâna dreaptă.

Crista apucă mâna oferită și o scutură, uimită de reacțiile corpului ei. Atingerea lui o resimțise ca pe un șoc electric, care i se scursese până în vârful degetelor de la picioare.

– Poți să fii mai explicit?

– Dan mi-a spus că îmi poți oferi un subiect bun pentru articolul de mâine. Te superi dacă stăm undeva de vorbă?

Subiect de articol? Ea? De ce? Viața ei profesională era palpitantă, dar în nici un caz nu putea prezenta interes pentru milioanele de cititori ai ziarului Tribune.

– Stai jos, te rog, îl invită ea. Trebuie să termin articolul până la amiază, dar mai am timp. Ce vrei să știi?

– Nu știu de unde să încep.

Phil Catterini, cel mai acid reporter de la Tribune, era nesigur pe el?

– Începe cu începutul.

Phil zâmbi indulgent. Probabil că acum începea s-o vadă în adevărata ei lumină. Crista era o persoană ca oricare alta și nu un potențial subiect de articol.

Phil o studie câteva secunde. Avea trăsături fine și o osatură delicată. Părul ei scurt și negru avea reflexe roșcate și îi punea în evidență ochii verzi, care sclipeau de inteligență. Nu era fardată excesiv. Când o priveai, o puteai caracteriza într-un singu mod: frumoasă și naturală. Genul de femeie pe care un bărbat adevărat și-ar fi dori s-o protejeze și s-o iubească o viață.

S-o protejeze? Ce nevoie avea o ziaristă sigură pe ea, cum era Crista O'Maley, de protecția unui bărbat? Articolele ei în legătură cu procesele unor criminali celebri erau foarte bine puse la punct și munca asta necesita o stăpânire de sine formidabilă.

Dar fără a vorbi de latura profesională, virginitatea ei era un lucru de admirat. Probabil că-l aștepta pe bărbatul potrivit cu care să se și căsătorească.

Crista se prefăcu preocupată de ultimul paragraf pe care îl scrisese mai devreme la calculator.

– Ei? întrebă ea nerăbdătoare, ridicându-și privirile spre Phil.

– Dan mi-a spus că ești ultima virgină de douăzeci și șase de ani din Chicago.

Crista înlemni. Pulsul i se acceleră și simți cum se înroșește până în vârful urechilor.

– Cum îndrăznește Dan să-ți spună așa ceva ție, un necunoscut?

Necunoscut? Doar lucrau la același ziar.

– Nu mi-a spus chiar așa...

– Dar cum? Pe ocolite?

– Ei... Am fost de acord să-ți țin numele secret, asta doar dacă vrei să stăm de vorbă.

– Și dacă nu vreau? O să te apuci să strigi în gura mare faptul ăsta extraordinar?

Câțiva reporteri începură să le arunce priviri suspicioase și Crista își dori să nu fi țipat chiar așa de tare. Indiferent cât de celebru era Phil, nu trebuia să se amestece cu atâta ușurință în viața ei personală. Deși, ea însăși devora cu plăcerea articolele despre bârfe referitoare la viețile personale ale oamenilor.

– Nu aș face așa ceva.

– Nu mă interesează, șopti ea grăbită și la fel de supărată. Nu vreau să apar pe prima pagină. Nici măcar sub anonimat. Te rog, las-o baltă.

– Uite. Înțeleg cum trebuie să te simți. Dar nimeni nu va ști că e vorba despre tine. Moralitatea e o valoare general valabilă. După articolul ăsta voi primi scrisori din care vei putea afla părerea oamenilor. Te va ajuta să iei o decizie.

Cristei nu-i trecuse prin cap o asemenea idee. În ciuda dorinței de a-și păstra privată intimitatea, era curioasă în legătură cu părerea generală a cititorilor. Doar era ziaristă. Și nu știa de ce, dar nu voia să-l dezamăgească pe tigrul acela frumos din fața ei.

– Nu, se trezi ea vorbind. Iartă-mă, domnule Catterini, dar am foarte mult de lucru.

* * *

În pauza de prânz, își luă poșeta și se duse în sala de mese, direct la masa lui Phil. Deși era aglomerație mare, Phil îi găsi un scaun și îi făcu loc lângă el.

– Friptură cu cartofi prăjiți, comandă ea. Și o Cola dietetică. Ba nu. Fără cartofi prăjiți.

– O salată de crudități cu multă maioneză, friptură cu o porție dublă de cartofi prăjiți și o cafea cu frișcă și zahăr, comandă și Phil.

– Și vrem nota de plată separat, adăugă Crista.

– Nu, dragă, interveni Phil. Astăzi plătesc eu.

– Nu, dragule, îmi voi plăti porția. Nu am nici cea mai mică intenție să accept propunerea ta.

– Care dintre propuneri? Să-ți plătesc porția sau să mă lași să scriu despre tine?

– Nici una, nici alta.

Chelnerița reveni cu cafeaua și Cola. Băură în tăcere, privindu-se suspicioși.

– Toate irlandezele sunt așa de încăpățânate?

– Toți italienii sunt așa de insistenți?

– Crista, zâmbi Phil, renunț să mai discut despre articol în timpul mesei dacă îmi spui câte ceva despre tine.

Crista observă că Phil nu avea la el creion și hârtie și nici reportofon. Asta o mai liniști puțin. Oricum, era convisă că Phil nu va renunța la idee. Și asta nu o deranja prea tare. Îi plăcea de el. Nu avea aroganța reporterilor faimoși. Avea un zâmbet de pușstan și o privire de animal sexy care îl făcea irezistibil.

Discutară lejer, simțindu-se bine împreună, așa de bine încât Crista nici nu sesiză că chelnerița confundase comanda și îi adusese în loc de friptură, pastramă.

– Îmi pare rău, spuse Phil, după ce terminară de mâncat, lăsând un bacșiș frumos peste nota de plată, dar trebuie să revin asupra întrebării principale. Sunt într-o situație disperată. Îți jur pe onoarea mea de italian că nimeni nu va face legătura cu tine.

Strecurându-se prin mulțime spre ieșire, Crista văzu câteva figuri familiare din redacție, privind-o admirativ, cum mergea alături de celebrul ziarist.

– Ei, poate că...

– Nu vei regreta! strigă Phil entuziasmat. Vino în biroul meu. Nimeni nu ne va deranja.

– Îmi pare rău, dar nu pot.

– Dar credeam... spuse el, luând-o de mâini rugător.

– Nu pot acum! repetă ea ferm. Trebuie să ajung la tribunal pentru o audiere.

Trebuia să-l țină puțin în tensiune pe cuceritorul acela frumos.

Capitolul 2

Phil petrecu o după-amiază încărcată. Crista O'Maley era foarte diferită de femeile cu care se întâlnise pâna atunci și nu știa din ce motive, nu avea chef să se gândeasca prea mult la ea.

Mai aruncă o privire prin corespondență, răsfoi revistele concurente la care era abonat și începu să facă ordine pe birou, aruncând hârtiile inutile și debarasând ceștile goale de cafea. Interviul cu Crista urma să se desfășoare la biroul lui și nu voia să-i facă o impresie proastă.

În opinia lui, ordinea era o caracteristică a oamenilor cu o gândire superficială, dar trebuia să se supună normelor generale de politețe. Deși biroul Cristei era curat, ea nu părea să sufere la capitoul inteligență, așa că teoriile lui se prăbușeau în ceea ce o privea pe ea.

Inteligentă, sexy și periculoasă, era genul de femeie care putea suci cu ușurință capul unui bărbat. Îl intriga doar faptul că rămăsese virgină până la vârsta de douăzeci și șase de ani și asta într-un oraș agitat.

Crista îl sună și-l anunță că își terminase treburile care o reținuseră și urma să vină la biroul lui în jurul orei patru și jumătate.

După ce închise telefonul, Phil se relaxă, bucurându-se de frumoasa după-amiază a zilei de decembrie. Iubea iarna. Luminile Crăciunului îmbrăcau străzile orașului într-o aură de veselie, în așteptarea sărbătorilor. Se întrebă dacă Irene avea să vină acasă măcar de Anul Nou. Nu pentru că i-ar fi păsat prea mult. Era doar curios.

Stomacul îi aminti că se apropia ora cinei. Avea un metabolism intens. Îi era poftă de o porție de spaghetti carbonara, așa cum numai mama lui știa să i le gătească. Colegul lui de cameră, fotograful care dispăruse împreună cu Irene, prefera să cumpere semipreparate, iar el nu se pricepea deloc la gătit.

Pachetul lui de acasă conținea niște resturi de mâncare chinezească deloc apetisante, așa că se hotărî să-i ia interviul Cristei în timpul cinei.

* * *

Crista își încheie articolul după ce petrecuse o zi întreagă la tribunal luând notițe. Nu era prea mulțumită de munca ei. Nu reușise să și-l scoată din cap pe carismaticul Phil și astfel concentrarea ei asupra articolului lăsa de dorit. Noroc că avea suficientă experiență cât să reușească să scoată ceva interesant.

Se duse la baie, unde își retușă machiajul. Nu voia să se mai gândească la Phil Catterini. Oricum, nu era genul de bărbat care să se însoare, așa că trebuia să iasă din discuție. Și dacă se lua după zvonuri, se spunea că Phil era antrenat într-o relație destul de stabilă cu o fotografă de la Tribune.

– Bună, am întârziat? întrebă ea, smulgându-l pe Phil din gândurile în care părea cufundat.

Spre surprinderea ei, în loc să-i ofere un loc pe scaun, Phil se ridică în picioare și își luă jacheta de pe spătar.

– Dacă nu ai nimic împotrivă, aș vrea să-ți iau interviul în timpul cinei. Mor de foame.

Phil alese un restaurant cu specific italienesc și comandă pentru ea o salată consistentă și carne de vită cu un sos delicios.

Nu părea grăbit să treacă la subiect. Crista se bucură, pentru că nu avea nici un chef să-și amintească incidentul cu Tony de seara trecută. Savurându-și vinul, Crista începu să se simtă plutind într-un ocean de fericire.

Mâinile lor se atinseră încercând să apuce ultima felie de pâine din coșul de răchită. Izbucniră în râs și Crista propuse:

– Hai s-o împărțim.

Rupse felia de pâine în două și-i întinse o jumătate. Vraja dintre ei se rupse în momentul în care apăru un prieten italian de-al lui Phil.

– Frumoasă fată, spuse el în italiană privind-o pe Crista. Poate că de data asta iese ceva mai serios, ce zici?

Phil scutură jenat din cap, aprobând.

Prietenul lui Phil plecă luându-și la revedere de la amândoi și Crista ceru explicații:

– Vrei să-mi traduci și mie ce ți-a spus băiatul acela?

– Nimic... glumea. Ce-ar fi să trecem mai bine la lucruri mai serioase? Sunt în întârziere. După cină trebuie să mă întorc la birou și să concep ceva. S-ar putea să-mi ia toată noaptea.

– Bine. Ce vrei să afli? întrebă ea privindu-l intens, sprijinindu-și coatele pe masă.

– Povestește-mi despre principiile tale și de ce sunt ele așa de importante pentru tine. Cu ce fel de bărbați te întâlnești? Care sunt așteptările lor de la tine? Chiar te consideri a fi ultima virgină de douăzeci și șase de ani din Chicago? Crezi că mai există femei care să se ghideze după principiile tale?

– Nu cred că sunt ultima. Dar nici nu știu dacă mai există cineva care să creadă cu toată convingerea în ceea ce cred eu. Și sper ca cititorii tăi să nu mă considere o demodată care ține cu tot dinadinsul la un principiu învechit. Vreau să aflu părerea lor. Nu vreau să mă mai simt ca o relicvă.

– Așa te simți?

– Uneori. Nu înțeleg de ce o simplă întâlnire trebuie să se sfârșească în pat.

– De ce?

– Pentru că nu e corect.

Crista luă o gură de espresso, gândindu-se cum să-l facă să înțeleagă ceea ce simțea ea.

Fusese crescută de bunica ei, după moartea tragică a părinților într-un accident de mașină. Studiase la o școală parohială, dar asta nu fusese cauza pentru care alesese alternativa de a se căsători virgină. Credea din tot sufletul și spera că partea ei de fericire putea fi găsită chiar și într-o lume grăbită și nebună. Își dorea o familie mare și fericită.

– Când îl voi găsi pe bărbatul alături de care să-mi petrec restul zilelor vreau să-i ofer ceva special. Nu cred că sexul e un sport pe care să-l practici cu oricine. Și totuși...

– Spune.

– Și totuși, majoritatea cuplurilor stabile pe care le cunosc au practicat acest „sport“ cu diverși parteneri, înainte de a-și găsi perechea.

– Atunci?

– Nu știu. Poate că dacă aș face ca ei, aș simți că pierd ceva unic.

– Dar mi s-a spus că ai vrea să intri în rândul lumii. De ce ți-ai schimbat părerea?

– Dacă îmi pierd virginitatea, îmi voi da seama mai ușor cine va fi pentru mine bărbatul perfect. Nimeni nu vrea să se căsătorească cu o femeie decât după ce a... „încercat-o".

Phil tăcu gânditor.

– Sper că totuși nu-mi vei dezvălui identitatea. Colegii de la tribunal se vor tăvăli pe jos de râs când vor afla. Și bunica mea...

– Nu ar fi de acord?

– Categoric nu!

– Nu te îngrijora. Dar de ce vrei să te căsătorești? Ești la începutul carierei. Căsătoria și copiii pot să mai aștepte.

– Până când? Până la treizeci și cinci de ani? Treizeci și șase? Nu. O femeie de douăzeci și șase de ani e în floarea vârstei. Acesta e cel mai bun moment pentru a procrea.

– Îți dorești o familie numeroasă?

– Da. Nu știu dacă mă înțelegi.

„Ba da, spuse el în gând. Ești exact ca mama, ca surorile și cumnatele mele. Ești genul de italiancă stabilă. Și eu sunt singurul bărbat din familie care nu s-a așezat la casa lui."

– Problema e, continuă ea, că în zilele noastre găsești cam greu un băiat care să aibă răbdare, să aștepte ca să vadă cum se înțelege și dacă o iubește pe fata cu care se întâlnește.

– Și până acum nu ai avut nici o relație serioasă?

– Ba da.

– Povestește-mi.

– Îmi spunea că mă respectă și că mă iubește, dar până la urmă s-a căsătorit cu altă fată.

– Cu o fată cu care se culca?

– Da.

– Îmi pare rău. Cred că te-a durut.

– Poate că așa e mai bine.

– Și asta te-a determinat să pui capăt virginității tale?

– Nu.

– Atunci?

– Întâlnirea de seara trecută, care a fost un adevărat dezastru.

– Să înțeleg că tipul te-a forțat să faci ceva împotriva voinței tale?

– Ești perspicace. Nu m-a forțat, a încercat.

Phil se încruntă.

– Fii liniștit, spuse Crista. Este inofensiv. Când a aflat care e problema, nu mai știa pe unde să scoată cămașa. Ideea e alta, spuse ea, scoțând din geantă un carnețel și un creion, desenând un cerc pe o foaie. Vezi tu, ăștia sunt toți bărbații din lume.

În mulțimea asta, cerculețul ăsta mic reprezintă bărbații din Chicago. În cerculețul ăsta și mai mic, avem mulțimea bărbaților care ies din discuție, adică însurați, prea bătrâni, criminali, egoiști și așa mai departe. Și mie de unde îmi mai rămâne să aleg? Dintr-un punct. Matematic, șansele mele de a-l găsi pe bărbatul ideal sunt minime.

Phil clătină înțelegător din cap. Terminaseră de băut al treilea espresso și venise momentul despărțirii. Și-ar fi dorit ca seara aceea plăcută să nu se mai termine.

O conduse acasă, își strânseră politicoși mâinile și Phil o așteptă pe Crista să intre în apartamentul ei, în siguranță.

Se întoarse la birou presat de timpul scurt pe care îl mai avea la dispoziție până la predarea articolului, se așeză în fața calculatorului și începu să compună.

* * *

Crista sosi a doua zi de dimineața la birou, dar nu-l văzu pe Phil. Probabil că terminase târziu articolul și încă mai dormea. Unui ziarist de calibrul lui i se permitea orice, atâta timp cât își făcea treaba bine.

Își aminti cu plăcere seara petrecută împreună cu el și încercă să nu-și închipuie nimic mai mult

decât fusese. Cu toate astea, și-ar fi dorit să mai vorbească cu el, măcar ca să afle ce anume scrisese.

Harry Jenkins, colegul ei de breaslă, aproape că o sperie de moarte când o bătu pe umăr, atrăgându-i atenția asupra lui.

– Te-ai combinat cu Phil Catterini? Nu ai gusturi rele.

Înroșindu-se furioasă, Crista se smuci și îi întoarse spatele demnă. Ce tupeu aveau unii!

* * *

Miercuri dimineața, tremurând în halatul ei gros, Crista își turnă o ceașcă de cafea și despături ziarul, așezându-se pe canapea. Era îngrijorată și emoționată. Cum ieșise articolul? Dacă Phil tratase subiectul în glumă?

Cu cafeaua răcindu-se lângă ea, parcurse grăbită rândurile articolului de pe prima pagină.

„Imaginează-te în anii cincizeci, când America era în apogeul puterii politice și economice mondiale, când hamburgerii și benzina le luai la un preț de nimic. Pe vremea aceea familia era un nucleu stabil și fetele tinere erau serioase.

Dacă erai băiat, apreciai această virtute a fetelor. Este drept, ți-ai fi dorit s-o săruți pe prietena ta pe bancheta din spate a mașinii sau pe

locurile întunecoase din cinematografe. Dar dacă te-ai fi căsătorit, ți-ai fi dorit ca mireasa ta să fie virgină.

În zilele noastre, prezervativul și pilulele sunt foarte populare. Chiar și fetele serioase le folosesc.

Și totuși, am întâlnit o tânără care aparține anilor cincizeci. Nu ca aspect sau gândire, ci ca morală. Kate – acesta fiind pseudonimul ei, bineînțeles – la cei douăzeci și șase de ani ai ei, dorește să pășească în fața altarului alături de soțul ei, virgină. Și pentru idealul ei plătește scump...“

* * *

Cu ochii măriți de fascinație, Crista devoră rândurile scrise cu îndemânare, sensibilitate și umor de către Phil. Aproape că decizia ei nu i se mai părea chiar așa de proastă. A fi virgină era o virtute. Phil era bărbatul care o înțelesese.

* * *

„... În ciuda comportamentului majorității bărbaților vizavi de ea, Kate nu urăște bărbații.

Dimpotrivă. Dar începe să se îndoiască de importanța moralității la care ține așa de mult...“

* * *

Nu era chiar așa, dar Phil exprimase bine ideea.

* * *

„... De la un timp, Kate se gândește că cel mai bine pentru ea ar fi să renunțe la castitatea care se dovedește a fi o povară. În felul acesta, crede ea, va reuși să-l găsească pe bărbatul care să-i stea alături o viață, care s-o iubească, s-o respecte și să-i ofere o familie mare și fericită.

Puțin rușinoasă, dar plină de spirit, Kate mi-a acordat cu greu acest interviu și din motive lesne de înțeles, m-a rugat să-i promit că va rămâne anonimă. Și a făcut-o mai mult din dorința de a afla părerea voastră, a cititorilor.

Să fie oare Kate ultima virgină de douăzeci și șase de ani din Chicago? Mai sunt femei ca ea? Ce ar fi mai bine pentru ea? Să renunțe la moralitate, sau să moară pe altarul castității în așteptarea prințului din poveste? Ajutați-o să decidă.“

* * *

Privind pe fereastră dimineața întunecată de norii grei de zăpadă, Crista se simți ușurată, fericită și plină de speranțe. Phil nu se distrase pe seama ei. O luase în serios. Și, incredibil, o înțelesese. Abia aștepta să vadă reacția cititorilor.

* * *

În drum spre o întâlnire programată în acea dimineață, Phil se opri la casa părinților lui, care se afla la câteva străzi distanță de locul întâlnirii.

Tatăl lui conducea restaurantul cu specific italienesc, „Joseph Catterini & Sons", deschis în urmă cu douăzeci de ani la parterul locuinței.

Cu toate astea, bucătăria casei era plină. Mătușa Rosa și mama lui găteau diverse bunătăți și bunicul Santo Marchese își fuma pipa într-un colț, citind ziarele de dimineață.

– Figlio mio! exclamă zgomotos, ca o italiancă veritabilă, mama lui Phil, desfăcându-și brațele călduros. Ce bine-mi pare că ai trecut pe la noi. De ce ești așa de scump la vedere?

– Am avut treabă, mamă.

– Așa spui mereu, zise Luisa Catterini oferindu-i unui nepoțel îmbujorat de sănătate o felie de pâine prăjită unsă cu unt de casă. Un bărbat ar trebui să-și viziteze mai des mama.

– De două ori pe săptămână nu e de-ajuns?

– Nepoate, interveni bunicul Santo, tocmai am terminat de citit articolul pe care l-ai publicat azi. Luisa, tu l-ai văzut?

– Nu am avut timp. O să-l citesc mai târziu.

– Să nu uiți. Este foarte interesant. Fiul tău întreabă cititorii dacă o tânără de douăzeci și șase de ani ar trebui să renunțe la virginitate înainte de a se căsători. Mi se pare scandalos!

* * *

– Ai primit vreo scrisoare până acum? întrebă Crista trecând pe la biroul lui Phil, înainte de a pleaca acasă, vineri seara.

Nu mai vorbise cu el de aproape o săptămână și curiozitatea o rodea îngrozitor.

– Tocmai voiam să trec pe la tine. Am primit câteva. Mă gândeam că ar trebui să le citim împreună.

– De ce nu m-ai anunțat până acum?

– Ce faci duminică dimineața?

De obicei, Crista își conducea bunica la biserică, dar măcar de data asta putea face o excepție.

– Nimic deosebit.

– Bine, te invit la mine acasă. Pregătesc eu micul dejun, cafele, cumpăr ziarele și apoi citim corespondența. Ce spui?

– Voi veni. Dar nu poți să-mi spui care e părerea generală?

– Cam trei din patru te susțin în lupta asta și sunt de părere că nu ar trebui să renunți. Printre ei se numără și mama. Chiar mi-a spus că ar vrea să te cunoască mai bine și să te roage să nu faci un pas pe care mai târziu s-ar putea să-l regreți.

* * *

Apartamentul lui Phil oferea o priveliște minunată asupra parcului Lincoln și, spre deosebire de cel al Cristei, era mult mai spațios și decorat cu obiecte de artă abstractă.

Phil o întâmpină într-un tricou rupt și o pereche de blugi tociți, ciufulit, și cu o urmă de barbă.

– Iartă-mi dezordinea, mormăi el somnoros, deschizându-i ușa. Colegul meu e plecat din țară și nu reușesc să mă descurc singur.

– Nu-i nimic, zâmbi Crista, dezvelind două rânduri de dinți fantastic de albi.

Phil admiră câteva secunde buzele ei pline și

umede, dorindu-și să le simtă gustul și textura. Înnebunise? Sau fanteziile lui se datorau abstinenței? Irene era plecată de trei luni, dar asta nu însemna că trebuia să aibă o relație cu Crista. Doar era virgină! Și nu numai atât, dar cunoștea foarte bine condițiile ei.

– Vrei... suc de portocale? întrebă el, încercând să-și scoată dorința aceea stupidă din cap.

– Da, mulțumesc.

– Cafeaua e gata în câteva minute.

Micul dejun era cam anemic. Consta în câteva gogoși cu ciocolată cumpărate de la magazinul din colț. Dar nu erau rele și păreau proaspete. Deși conțineau cam mult zahăr, Crista mâncă una. Apoi se așezară pe canapeaua modernă, studiind presa, cu cafeaua fierbinte alături.

Crista se simțea bine. I-ar fi plăcut să fie prietenă cu Phil, dacă nu mai mult. Dar nu se învârteau în aceleași cercuri.

– Uite, spuse Phil după ce terminară de citit ziarele. Am aici scrisori de la cei care sunt de partea ta. Ăștia sunt împotrivă.

„Dă-i drumul, nu mai aștepa bărbatul ideal. Nu există.“, scria o femeie de treizeci și cinci de ani. *„Încearcă, dragă, o să-ți placă. Nu te mai ascunde după slogane searbede.“*, o sfătuia un bărbat de cincizeci de ani. *„Te crezi mai interesantă virgină? Stai liniștită. Toate am trecut prin asta.“*, scria o tânără de optsprezece ani.

Apoi urmau scrisorile de adeziune: *„Nu renunța“*, scria o femeie de patruzeci de ani, *„Sunt fericită că mai există femei ca tine. Bravo ție, fetițo!“*, o felicita o bătrână de șaptezeci de ani, *„Am o fiică de vârsta ta care nu e de acord cu principiile tale. Eu însă, sunt de partea ta. Te asigur că bărbatul tău ideal există undeva și îl vei găsi. Îți promit că nu vei regreta.“,* scria un bărbat de șaizeci de ani.

– Ai și o cerere în căsătorie, râse Phil. De la un farmacist virgin de treizeci de ani, care e fericit că te-a găsit.

– Că m-a găsit? Dar unde m-o fi căutat? Între formaldehide și mojare cu pistil? Da, cu siguranță el trebuie să fie răspunsul la problemele mele.

– A, să înțeleg că nu ți-ai dori un bărbat virgin? Asta e foarte interesant. Femeia trebuie să fie virgină, dar bărbatul nu? Poți să-mi explici cum vine asta?

– Nu contează dacă e virgin sau nu. Ideea e să mă iubească și să mă respecte.

– Știu, glumeam.

În acel moment teancul de scrisori alunecă de pe genunchii Cristei și amândoi se repeziră să-l prindă. Mâinile lor se atinseră și încet, ridicară privirile unul spre celălalt.

– Crista... șopti Phil.

Ea tăcu, clipind intimidată. Phil se apropie ușor de buzele ei și...

Capitolul 3

Primul sentiment al Cristei fu acela că parcă ar fi așteptat o viață întreagă sărutul lui Phil. Și nu-i venea să creadă. El era bărbatul ideal!

Dar era imposibil. Phil era logodit de mult timp și nu era genul ei. Nu aveau nici un viitor împreună.

Și totuși, în momentul în care buzele lor se atinseră, ea știu. Pentru prima oară în douăzeci și șase de ani de viață, voia să i se dăruiască cu totul acelui bărbat.

Suspinul ei fu pentru Phil ca și cum cineva ar fi aruncat gaz pe foc. Se simțea pur și simplu flămând după ființa aceea firavă și atât de voluptuoasă, și incapabil să-i reziste.

Gemând neputincios, își strecură hotărât limba în gura ei dulce și umedă. Își înfipse degetele în coama ei bogată adulmecându-i mirosul îmbătător de măr verde. Cu cealaltă mână îi încercui talia și o apropie de trupul lui, lipind-o de pieptul lui tare.

Crista nu mai simțise niciodată așa ceva. Un foc sălbatic îi ardea în vene, înfierbântând-o. Îl dorea pe Phil. Îl dorea cu fiecare părticică a corpului ei.

Lui Phil îi venea s-o ia în brațe și s-o arunce drept în patul imens din dormitorul lui și să facă dragoste cu ea până la ultima suflare.

Nu! Așa ceva nu era posibil.

– Crista, șopti el, retrăgându-se cu greu din îmbrățișarea ei. Iartă-mă. Îți jur că nu m-am gândit că voi ajunge aici, când te-am invitat ieri la mine acasă.

Crista rămasă mută de surprindere, privindu-l cu ochii ei verzi plini de consternare. Phil nu o dorea! Nu era suficient de femeie pentru el.

– Știu că nu te-ai gândit dinainte... șopti ea. Dar... nu a fost decât un sărut.

Amândoi știau că fusese mai mult decât un sărut. Dar Phil se simțea ca un Casanova fără inimă.

– Îmi asum responsabilitatea faptelor mele, spuse el, sperând ca ea să-i dea o palmă.

– Te rog... spuse ea, preocupată să adune scrisorile căzute la picioarele lor.

Nu știa ce era mai bine să facă. Se ridică în picioare. Sesizându-i intenția de a pleca, Phil intră în panică.

– Stai, spuse el grăbit. Nu trebuie să se termine așa. Suntem amândoi adulți. Ce-ar fi să... Este o zi minunată, nu vrei să ne plimbăm puțin prin parc?

* * *

Crista nu voia să se îndrăgostească de Phil. Cu toate astea, cu fiecare pas făcut alături de el în plimbarea lor din parcul Lincoln, simțea că era peste puterile ei să reziste destinului.

Umerii lor se atinseră de câteva ori și Crista se retrase ca și cum ar fi fost curentată. Deși la suprafață se părea că nu au nimic în comun, după acel sărut, toate semnalele interioare de alarmă erau alertate și semnalizau că erau făcuți unul pentru celălalt.

Vremea era friguroasă, vântul bătea și cerul era acoperit de nori prevestitori de zăpadă. În depărtare se vedea lacul acoperit de o pojghiță

subțire de gheață. Trecătorii înfrigurați treceau pe lângă ei grăbiți și zgribuliți. Numai ei păreau să nu simtă frigul mușcător.

Crista îl privi cu coada ochiului pe Phil. Avea paltonul desfăcut și pe gâtul gol i se vedea o cicatrice lungă. Avea capul descoperit și părul lui negru flutura în vântul rece. Cristei i-ar fi plăcut să-l vadă pe o plajă călduroasă și însorită. O plajă adevărată, cu palmieri, nisip alb și apă albastră. Era convinsă că arăta fantastic în slip de baie.

Se plimbară fără să-și spună mare lucru. Cu toate astea, tăcerea lor era degajată și binevenită. Priviră liniștiți copacii desfrunziți cu ramurile lor pline cu chiciură, desprinse parcă dintr-o poveste fantastică.

– Ți-ar prinde bine o cafea fierbinte, spuse Phil privind-o zâmbitor. Și pe lângă asta, așa vrea să-ți mai arăt niște scrisori. Aș vrea să văd ce părere ai despre ele.

– Bine, spuse Crista.

Se întoarseră în apartamentul lui Phil. După ce pregăti o cafea bună, se așeză lângă ea și îi arătă niște scrisori din categoria celor care nu credeau povestea: „Ai inventat-o pe Kate pentru că duceai lipsă de subiecte? Fete ca ea nu mai există în zilele noastre.“ Și mai exista o categorie. Cea a femeilor ca ea. „Vă mulțumesc pentru acest articol, scria o

fată de douăzeci și patru de ani. Înainte să-l citesc mă consideram ultima virgină din Chicago. Vă rog să-i spuneți lui Kate să nu se dea bătută."

– Ei? întrebă Phil turnându-i un pahar cu vin roșu. Ce spui? Te-au ajutat să iei o decizie?

Cum să-i spună că acum, după ce îl sărutase pe el, credea mai mult ca niciodată că sosise momentul să renunțe la virginitate? Tocmai îl descoperise pe bărbatul viselor ei.

– Mă bucur că am atâția susținători. Totuși, mai vreau să mă gândesc.

– Corect. Decizia îți aparține. Acum, ce-ar fi să ne uităm la televizor? Este un meci interesant. Dacă nu ai nimic mai bun de făcut, mi-ar face plăcere să petrecem ziua împreună. O să comand o pizza când ți se face foame.

– Nu am nimic mai bun de făcut.

– Atunci hai să ne plictisim împreună.

Crista își aruncă pantofii din picioare și se așeză confortabil pe canapea, gândindu-se că ceea ce făcea ea era o nebunie. Nu avea nici o șansă cu Phil.

Cu toate că ei îi plăcea să privească filme documentare și știri, se distră de minune alături de Phil, urmărind meciul de baschet.

Echipa lui preferată câștigă și deși ea nu ținea cu nici o echipă, se trezi sărind în sus alături de el,

bucurându-se zgomotos. Apoi mutară canalul și începură să privească un film vechi. Descoperiră că amândurora le plăcea de William Powell.

Mai târziu comandară o pizza mare și în timp ce Phil își devora partea cu o poftă contagioasă, începură să-și povestească întâmplări din liceu și copilărie.

Afară se întunecă pe nesimțite. Luminile începură să sclipească. Crista trebuia să plece.

– Trebuie să mă duc acasă, să mă spăl pe cap. Mâine e luni și am o zi plină.

– Ești cu mașina?

– Nu, am venit pe jos. Dar stau la câteva străzi distanță de tine.

– O să te conduc eu. Nu vreau să mergi singură pe străzi seara.

Ar fi putut să-i cheme un taxi. Dar Phil voia să amâne momentul despărțirii.

Ajunși în fața apratamentului ei, Phil o sărută de noapte bună și o întrebă:

– Când ne mai vedem?

– Nu știu...

– Mâine la prânz?

– Sigur. Dacă nu te deranjează să mă aștepți puțin. O să întârzii, pentru că am niște treabă la tribunal.

* * *

După acea după-amiază perfectă, urmă o săpătmână la fel de frumoasă. Luau prânzul împreună în fiecare zi, făceau cumpărături de Crăciun împreună, serile jucau scrabble împreună cu Laurin și Dan, se duceau chiar și la serviciu împreună.

Cu cât se cunoșteau mai mult, cu atât se simțeau mai atrași unul de celălalt. Deși erau diferiți din multe puncte de vedere, se înțelegeau foarte bine și se simțeau perfect împreună.

Crista se întrebă totuși, de ce nu o invita în casa părinților lui, ca să-i cunoască numeroasa familie. Din povestiri îi cunoștea foarte bine pe părinții lui, pe mătușa Rosa, pe bunicul Santo și frații, surorile și nepoții lui.

Cu toate că tensiunea sexuală dintre ei devenea din ce în ce mai intensă și toată lumea știa că erau împreună, ei se limitau la a se ține de mână și a se săruta ocazional, la despărțire.

Dacă n-ar fi fost Dan care să-i propună lui Phil subiectul, ei doi nu s-ar fi cunoscut niciodată. Și Crista ar fi ratat șansa de a-l întâlni pe bărbatul ideal.

Vineri seară, Phil o invită pe Crista la un meci de hochei. Spectacolul era violent și crud, mult mai agresiv decât un meci de box.

– Cred că așa se luptau gladiatorii în Colosseum-ul roman, spuse Crista.

Ce o atrăgea la el? De exemplu, în acel moment părea foarte distrat. Nici măcar nu făcuse vreun gest prin care să-i arate că îi auzise remarca. Părea distrat, distant, absent. Mintea lui era în cu totul altă parte.

Phil se gândea de ce continua acea relație cu Crista. Nu avea de gând să se căsătorească cu ea. Nu avea de gând să se culce cu ea, deși numai Dumnezeu știa cât și-o dorea.

În fața blocului ei nu era nici un loc de parcare liber. Phil se învârti puțin pe străduțele alăturate, dar nu găsi nici un spațiu liber.

– Știi ceva? spuse Crista. Nu cred că are rost să mă mai conduci până sus. Lasă-mă în fața blocului. Mă descurc și singură.

– Ești sigură?

– Da.

Phil se aplecă s-o sărute ca de obicei de noapte bună. Dar atingându-i buzele, de data asta se lăsă purtat de vraja gustului ei și sărutul inocent se transformă într-unul flămând și dornic.

– Nu vrei să vii pe la mine? se trezi Phil vorbind fără să gândească.

– Ba da.

Phil porni mașina cu un scrâșnet de roți și conduse ca un nebun până la el acasă. Urcară scările într-o suflare până în fața apartamentului lui și intrară fără să aprindă luminile. Inimile le băteau cu putere și tăcerea dintre ei era tensionată.

Doar luna și beculețele de Crăciun de pe străzi le luminau fețele. Se priveau în ochi și își citeau dorința.

– Crista, spuse el, luând-o în brațe. În seara asta am decis că ar fi bine să nu ne mai întâlnim.

– Știu...

– Dar nu pot, draga mea. Poate că fac o greșeală, dar nu-mi pasă. Te doresc prea mult.

Phil se aplecă și îi sărută ochii, nasul, gura și obrajii, cu delicatețe. Nu-și amintea să se fi simțit așa de îndrăgostit niciodată în viața lui. Poate doar când era în clasa a treia și făcuse o pasiune pentru profesoara de engleză.

Cristei nu-i era frică deloc. Știa ce avea să urmeze și nu simțea nici cea mai mică ezitare. Pentru că asta își dorea.

– Phil... șopti ea înfrigurată.

Phil o luă în brațe și o duse în camera de zi. Își strecură mâinile pe sub puloverul de lână roz de miel croșetat de bunica ei, atingându-i sânii. Senzația era aproape insuportabil de plăcută.

– Învață-mă, șopti Crista. Învață-mă ce să fac. Vreau să fie perfect.

Phil îngheță.

– Nu putem să facem asta. E o nebunie.

– Ce nu putem să facem? întrebă Crista amețită și confuză.

– Să facem dragoste, spuse el, retrăgându-și mâinile de sub puloverul ei.

– Pentru că sunt... virgină?

– Sigur că da, spuse el, trecându-și degetele prin păr.

– Dar dacă nu aș fi fost...?

– Nu știu. Poate că da... Crista, te rog. Ce-ar fi să-ți fac o cacao fierbinte? După aceea te conduc acasă.

Cristei nu-i venea să-și creadă urechilor. Se oferea unui bărbat și acesta o refuza tocmai datorită inocenței. Deși Phil era de admirat, Crista fierbea de frustrare.

– Nu am nevoie de cacaoa ta afurisită! Și nici de cavalerismul tău! Și ce este așa de rău în faptul că sunt virgină? Simt la fel ca toate femeile, să știi!

– Crista... nu vreau să înțelegi greșit. Pentru numele lui Dumnezeu, fii înțelegătoare. Nu putem să discutăm puțin? o rugă el, urmând-o până în dreptul ușii.

Singurul răspuns pe care îl primi fu bufnitura ușii trântite drept în nas.

Phil se dezmetici prea târziu. Alergă pe hol, dar liftul deja ajunsese la parter. O sună pe telefonul mobil, dar ea nu-i răspunse.

Femeile! Dacă te culcai cu ele nu le convenea. Dacă nu te culcai cu ele, iarăși nu le convenea. Ce voiau ele de fapt? Nici ele nu știau.

Phil se duse la barul din colțul camerei de zi, cu umerii lăsați, și își turnă un pahar cu scotch. Simțea nevoia să se răcorească. Dar nu știa ce să aleagă între a face un duș rece și a lovi un sac de box.

* * *

Crista intră în apartament tiptil, încercând să nu-și trezească colega de cameră. Telefonul sună și Laurin răspunse somnoroasă.

– Crista... Este pentru tine. Phil.

– Nu am ce discuta cu el.

– Spune că este urgent.

– Nu mă interesează.

După ce Laurin bălmăji o explicație în receptor, închise și după câteva secunde telefonul sună din nou.

– Nu am ce vorbi cu el! strigă Crista.

– Stai liniștită. Este Dan.

Puțin dezamăgită, Crista începu să gândească cu febrilitate. Ce trebuia să facă? Virginitatea o împiedica a suta oară. Era cazul să ia o decizie.

După o jumătate de oră, după ce Laurin termină conversația cu Dan, Crista luă telefonul și formă numărul lui Phil.

– Ce faci? o întrebă Laurin.

– Îl sun pe Phil.

– Dragă, încep să nu te mai înțeleg.

După ce telefonul sună de câteva ori, Phil răspunse cu o voce obosită. În fundal se auzea zgomotul dușului pornit.

– Phil?

– Crista?

– Da.

– Mă bucur că m-ai sunt. Voiam să-ți spun că...

– Nu contează. Eu vreau să-ți spun ceva.

– Stai să opresc dușul.

– Nu durează mult. Te-am sunat să te anunț ceva interesant pentru articolul tău. Kate are de gând să renunțe la virginitate. Și o va face cu primul străin dornic s-o ajute.

Capitolul 4

– Glumești! spuse Phil încruntat, punându-și hotărât mâinile pe biroul Cristei.

Nu vorbiseră tot weekendul. Crista fusese de negăsit. Laurin îi spusese că era plecată la bunica ei, în Wilmette.

– Spune-mi că nu este adevărat, zise el pe un ton rugător. Spune-mi că ești supărată pe mine. Știu că merit. Spune-mi că ai făcut o glumă.

– N-am făcut nici o glumă. Am vorbit cât se poate de serios, spuse ea, luându-și ochii din calculator. Dacă nu mă crezi, vei vedea foarte curând cât este glumă și cât este adevăr din ce ți-am spus.

– Crista, pentru numele lui... Pete!

– Cine este Pete ăsta? Crezi că ar fi dornic să mă ajute?

Phil oftă exasperat.

Crista nici nu avea idee cât de atrăgătoare era așa furioasă, cu ochii verzi sclipind și obrajii în flăcări.

– Uite ce este. Îmi pasă de tine, de asta îmi fac griji. Și nu plec de aici până nu-mi promiți că nu vei face vreo prostie.

– Ce fel de prostie? Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ba înțelegi foarte bine... Să te culci cu primul venit.

Fără să vrea, Phil ridică tonul și toată lumea pe o rază de zece metri întoarse capul spre ei.

– Șșș. Vorbește mai încet. Chiar vrei să afle toată redacția? Am dreptul la intimitate și problema asta nu te privește pe tine. Faptul că ți-am acordat interviul nu-ți dă nici o putere asupra mea.

– Crista... Poate nu ne cunoaștem de multă vreme, dar trebuie să recunoști că relația noastră este mai mult decât una strict profesională.

– Îți apreciez grija, se mai calmă Crista, chiar dacă mi se pare nepotrivită. Se pare că am o problemă și vreau s-o rezolv. Dacă tu nu vrei să mă ajuți, o voi face singură. Acum te rog să mă scuzi, dar am treabă.

– Cum vrei, dar până nu-mi promiți că nu-ți vei pune în aplicare planul ăsta nebunesc, nu plec nicăieri.

– Bine, uite cum facem. Iau o pauză și stăm puțin de vorbă. Dar după asta îmi promiți că mă lași în pace?

– Mi se pare corect. Așteaptă-mă să-mi iau haina.

Ieșiră în aerul rece al lunii decembrie cu gulerele ridicate, respirația transformându-li-se în aburi groși. Se îndreptară grăbiți spre parc, ca și cum ar fi trebuit să ajungă într-un loc anume.

– Unde sunt principiile la care țineai atâta? Au zburat pe fereastră?

– Nu... șopti Crista cu o voce vulnerabilă.

– Atunci?

Crista se opri în mijlocul drumului și aruncându-i o privire îndurerată îi spuse cu sinceritate:

– Dacă ai ține la niște principii și din cauza lor nu ai putea ajunge la persoana pe care o dorești, ce ai face în locul meu?

Phil avu senzația că ea se referea la bărbatul care o trădase și o părăsise pentru a se căsători cu o tânără de douăzeci și doi de ani. Încă îl mai iubea. Suferea din cauza lui.

– Nu este corect...

– Nu văd de ce nu?

– Pentru un bărbat este altfel.

– Pe naiba!

Phil știa că ea avea dreptate. Dar nu putea să se culce cu Crista. El nu era genul de bărbat care să

dezvirgineze o femeie și apoi s-o lase baltă. S-ar fi simțit obligat să se căsătorească cu ea. Și așa ceva ieșea din discuție.

Dacă n-ar fi fost virgină, n-ar fi existat nici un obstacol care să-i oprească să facă dragoste. Amândoi își doreau acel lucru. Dar dacă ea ar fi făcut dragoste cu altcineva, un necunoscut, ar fi fost ca o trădare. Și oricum, Crista nu merita așa ceva. Phil n-ar fi suportat ideea s-o vadă în pat cu un alt bărbat.

Și brusc, lui Phil îi veni ideea salvatoare. Trebuia s-o convingă pe Crista să vorbească cu mama lui. Numai ea ar fi reușit s-o determine să nu facă o asemenea prostie.

Mai erau șase zile până la Crăciun. Nici el și nici Crista nu aveau planuri de sărbători. Nici măcar nu se gândise să-i cumpere un cadou.

– Hai să facem un pact, spuse el. Avem timp să ne gândim amândoi la o soluție într-o săptămână. Te invit de Crăciun acasă la părinții mei. Ce spui?

Invitația o luă pe Crista prin surprindere. De vineri, de când se certaseră, încetase să mai spere că-și va petrece Crăciunul cu Phil. Și abia aștepta să întâlnească clanul Catterini.

– Bine. Sunt de acord cu pactul tău. Dar îți pun o condiție.

– Spune.

– Vreau să vină și bunica mea.

– Bunica ta?

– Nu pot s-o las singură de sărbători.

– Bine. Nu văd de ce nu. Atunci rămâne să vă iau pe amândouă de Crăciun, la ora patru și jumătate, bine?

– Perfect, spuse Crista pornind spre birou.

Phil se simțea victorios. Măcar reușise să obțină o amânare. Până atunci poate găsea și soluția problemei. Avea încredere în puterea de convingere a mamei lui. Singura problemă era că dacă mama lui reușea s-o convingă de sănătatea unei bune morale, el și Crista nu aveau să ajungă niciodată să facă dragoste. Și nu știa de ce, dar asta îl deranja.

* * *

Zăpada acoperise străzile din Chicago, dând aer de sărbătoare străzilor, în ziua de Crăciun. Crista stătea alături de bunica ei în camera de zi a apartamentului din Wilmette și desfăceau cadouri.

Bunica primise de la Crista un halat violet de catifea, o cutie de bomboane imensă și ultimul

roman de dragoste al autoarei ei preferate, Mary Rose Burke. La rândul său, bunica îi oferise Cristei un pulover bej, croșetat de mâna ei.

– Vai, Buni, este superb! exclamă Crista sărutându-și bunica pe obraz. Când ai mai avut timp și răbdare să-l faci și pe ăsta?

– Mă bucur că îți place. Dar deschide și celălalt cadou.

Crista desfăcu înfrigurată pachețelul învelit cu grijă în hârtie colorată și scoase o cutie de catifea neagră. O deschise și descoperi înăuntru un colier de perle veritabile.

– Nu este colierul pe care l-ai purtat la nunta ta?

– Ba da, iubito.

– Este minunat! Dar de ce mi l-ai dăruit acum? Nu sunt logodită.

– Știu. Dar nu-i așa că îl iubești pe tânărul acela, ziarist?

– Ba da... Adevărul este că aș vrea să-mi petrec tot restul vieții alături de el.

– Vezi?

– Dar dacă el nu vrea?

– Nu vrea? Asta îmi amintește de bunicul tău...

Și Mary Rose începu să-i povestească o altă întâmplare legată de felul în care îl cucerise ea pe frumosul irlandez Black Jack Burke.

Trecuseră de mult vremurile acelea romantice. Acum lumea nu mai era așa de sensibilă și visătoare. Și o tânără care voia să se căsătorească nu mai trebuia să fie virgină.

* * *

După ce luară o gustare și jucară scrabble, Crista și bunica ei începură să se îmbrace pentru vizita pe care urmau s-o facă familiei lui Phil.

Crista își puse o rochie simplă de catifea neagră și colierul de perle primit de la bunica ei. Se pieptănă viguros și se fardă ușor, admirându-se în oglindă. Se întrebă ce impresie avea să-i facă mamei lui Phil. Spera că una bună.

În jumătate de oră Phil sună la ușă. Și el arăta foarte bine. Era îmbrăcat într-un palton lung și ca de obicei, avea capul descoperit.

– Crăciun fericit! îl întâmpină ea, primindu-i sărutul cu înfrigurare.

– Arăți minunat. Am un cadou pentru tine.

– Și eu am ceva pentru tine. Hai, intră puțin și ia loc. Bunica este și ea gata în câteva minute.

Crista primi de la Phil un dicționar imens, ultima ediție Kroch.

– Doream să-mi cumpăr și eu un exemplar.

– Mă bucur că aveai nevoie de așa ceva.

Phil desfăcu pachetul primit de la Crista și descoperi cu amuzament și încântare un set de cești de cafea de porțelan.

– Promit că pe astea le voi păstra curate, râse Phil.

Mary Rose apăru în scurt timp, îmbrăcată într-o rochie lungă și neagră brodată cu steluțe argintii, care se potriveau cu părul ei frumos coafat. Părea fragilă, dar dreaptă și cu o privire limpede și plină de înțelepciune. Crista le făcu cunoștință. Phil o plăcu imediat.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Burke.

– Și eu mă bucur să te cunosc, Philip. Trebuie să recunosc că eram foarte nerăbdătoare să te întâlnesc.

Ajungând la casa Catterini din parcul Melrose, sunară la ușă și le răspunse Joe Catterini junior. Copiii fraților însurați și surorilor măritate ale lui Phil umpleau casa de zarvă veselă.

Intrară în camera de zi întâmpinați de urale și urări de bine, trezindu-se înconjurați de clanul Catterini. Pomul de Crăciun era imens și trona în mijlocul camerei, iar sub el erau împrăștiate zeci de cadouri și jucării. Doar tatăl și bunicul lui Phil se uitau la un meci de fotbal și comentau fazele cu voce tare.

Crista rămase împietrită în mijlocul acelei mulțimi agitate, inacapabilă să scoată vreun sunet. Ca de obicei, mama lui Phil salvă situația.

– Mă bucur să vă cunosc și mai ales mă bucur că ați venit pe la noi. După cum vedeți, familia noastră este numeroasă și zgomotoasă. Dar nu vă faceți griji. Vreți să veniți cu mine în bucătărie? Mătușa Rosa ar vrea să vă cunoască, doamnă Burke. Și tu, Crista, poate o ajuți, dacă ești drăguță, pe Angela, sora lui Phil, să așeze masa. Eu trebuie să am grijă de curcanul care se rumenește în cuptor, și de plăcinta de dovleac.

Buni se adaptă imediat, împrietenindu-se cu Rosa, și Crista descoperi că Angela era foarte drăguță și atentă. Phil se așeză între bărbați privind meciul de la televizor, pe jumătate atent la oaspeții lui. Se întrebă dacă mama ei o identificase pe Crista ca fiind Kate. Oricum, avea să-i povestească despre asta mai târziu.

În scurt timp se așezară toți la masă. Bunicul Santo spuse o rugăciune și apoi începură să mănânce. Până și copiii păreau mai liniștiți și cuprinși de solemnitatea momentului. Catterini era o familie serioasă și unită.

În timpul mesei, Crista începu să identifice fiecare membru al familiei. Joe, fratele cel mai mare al lui Phil, avea treizeci și opt de ani și era

tatăl a șapte copii. Apoi urma Tony, de treizeci și șapte. Împreună cu Francine, avea patru băieți. Ei doi, împreună cu sora lor, Angie, de treizeci și șase de ani, mamă a cinci copii, lucrau în afacerea familiei. Urma Maria, de treizeci și doi de ani, cu doi ani mai tânără decât Phil. Soțul ei, Tom, era polițist și aveau împreună trei copii. Paolo avea treizeci de ani, era căsătorit cu Tracy de un an și jumătate și aveau un bebeluș de șase luni. Margie, soția lui Dave, era de vârsta Cristei și era însărcinată în șapte luni. Urma Frank, de douăzeci și patru de ani, sergent în Forțele Aeriene, căsătorit cu Bernadette. Și mezinii, gemenii Mike și Steve, de douăzeci de ani, care veniseră însoțiți de prietenele lor din liceu.

Înconjurat de o familie așa de numeroasă și stabilă nu era de mirare că Phil se simțea iubit și fericit. În viața ei Crista nu văzuse o familie așa de mare și unită. Ea nu avusese parte de așa ceva. Phil nici nu știa cât de norocos era.

După ce terminară de mâncat desertul preparat de iscusita stăpână a casei, bunicul Santo adună în jurul lui nepoții pentru a le istorisi povești de Crăciun.

Luisa, Rosa și Patty începură să strângă masa și să spele mormanul de vase. Crista îl privi pe Phil punându-și un prosop în jurul taliei, ajutând la

debarasare. Pe lângă nenumăratele lui calități o avea și pe aceea de a fi un bun gospodar. Nu se dădea în lături de la muncă, fie ea și aceea considerată femeiască.

Când Phil reuși să găsească un moment în care să-i povestească mamei sale întreaga istorie cu Kate, se făcu timpul de plecare.

– De ce nu stai și tu puțin locului? o dojeni Phil pe Luisa, văzând-o cum bagă în mașina de spălat fața imensă de masă și șervetele albe.

– Petele ies mai ușor dacă le speli imediat.

– Voiam să stau de vorbă cu tine.

– Știu. Îmi place de Crista. De ce nu mi-ai pus de la început că ea este Kate?

– Cum ți-ai dat seama?

– O mamă știe... din instinct, cred. A hotărât ce are de făcut?

– Da... mi-a spus încă de săptămâna trecută că are de gând să renunțe la virginitate. Consideră că din cauza asta nu reușește să-l găsească pe bărbatul potrivit.

– Vai...

– Am încercat s-o conving să-și amâne decizia. Speram că poți vorbi tu cu ea...

– Nu, fiule. Este hotărârea ei. Și tu ar trebui s-o ajuți să găsească soluția. Este o fată minunată. Și bunica ei la fel. Sunt binevenite oricând în casa mea.

* * *

Conducându-le spre casă, Phil își dădu seama ce plan avea mama lui. Spera să-l vadă căsătorit cu Crista. O plăcuse atât de mult, încât încerca aproape să-i forțeze mâna.

– Așteaptă-mă și pe mine să-mi iau lucrurile, îl rugă Crista pe Phil, când ajunseră în fața casei bunicii ei.

– Bine. La revedere, doamnă Burke. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc și mai poftiți pe la noi.

– Sigur, tinere. Sigur.

Crista reveni în câteva minute, și porniră spre casa ei.

– Dan și Laurin sunt acasă. Vrei să urci ca să bem ceva împreună? propuse ea.

– Sigur. De ce nu?

Alături de Laurin și Dan nu exista pericolul ca situația să scape de sub control.

„Suntem la Operă. Dan mi-a făcut o surpriză. Ne întoarcem pe la douăsprezece.“, citi Crista biletul lipit de televizor, scris în grabă de Laurin.

Phil se așeză stingher pe colțul canapelei, privind-o pe Crista cum îi turna un pahar de brandy. Ar fi trebuit să se ridice și să plece, dar nu putea. O forță nevăzută îl țintuise locului.

– Să bem în cinstea unui Crăciun minunat, toastă ea, ridicând paharul. Îți mulțumesc încă o dată pentru invitația pe care mi-ai făcut-o mie și bunicii la tine acasă. Nici nu știi cât de mult a însemnat pentru noi.

– Plăcerea a fost de partea mea.

– Phil, rupse Crista tăcerea după câteva momente de stânjeneală, aș vrea să-ți cer o mare favoare.

Phil înghiți în sec.

– M-am hotărât să renunț la virginitate și nimic nu mă va face să-mi schimb decizia. Dar nu aș vrea s-o fac cu un străin. Aș vrea ca tu să fii bărbatul care să mă ajute.

Phil clipi stupefiat.

– În nici un caz! explodă el.

– Te rog... Ascultă-mă mai întâi, înainte de a mă refuza. Am încredere în tine. Țin la tine. Cu tine nu m-aș teme. Nu îți vei face nici o obligație față de mine.

Crista se apropie de el și înainte ca Phil s-o poată respinge, se agăță de gâtul lui și îl sărută. Răsuflarea ei avea o aromă dulce de brandy, care îl înnebunea. De mult tânjise s-o mai sărute o dată. O simți pe Crista cum își desface ușor nasturii rochiei, lipindu-se senzual de trupul lui.

– Nu! se smulse el din brațele ei. Să nu îndrăznești să mă mai provoci vreodată!

– Degeaba mă refuzi, Phil, clătină ea întristată din cap. Nu-mi schimb decizia.

– Nici eu! spuse el și părăsi apartamentul vijelios.

* * *

Crista termina al treilea pahar de brandy când sosiră Dan și Laurin.

– Ce te așteptai? Să-ți cadă în brațe? o certă Laurin după ce Dan plecă. Tu nu știi că nu este niciodată bine să forțezi mâna unui bărbat?

– Nu mai contează. Eu tot o voi face. Trebuie să plec în concediu peste puțin timp și atunci îmi voi pune în aplicare planul. Phil nici nu va ști unde sunt și ce fac, și mai ales cu cine...

– Este periculos să faci sex cu necunoscuții, în zilele noastre. Cine știe peste ce maniac sau bolnav dai!

– Poate, căscă Crista. Dar voi fi atentă.

Laurin clătină din cap.

– Și știi unde am de gând să-mi pierd virginitatea? Nu mi-a plăcut niciodată zăpada, așa că mă voi duce într-un loc exotic. În Insulele Virgine! Nu este o ironie a sorții?

Capitolul 5

Cu un avânt nebun, mânată de furie și frustrare, Crista petrecu următoarele zile făcând rezervări la hotel, la avion, făcând cumpărături de vară și aranjându-și bagajele. Ofertele de sejur erau fantastice din cauza uraganului Hugo care tocmai devastase zona.

În general, Crista era o femeie econoamă, dar de data asta se lansă într-o adevărată campanie de cumpărături. Se duse la cel mai scump magazin și își alese cel mai sexy costum de baie, pe care nici nu visase să-l poarte vreodată. Apoi se opri la un salon de cosmetică și ceru sfatul unei machieuze, care o învățâ cum să-și pună în valoare mai bine ochii și gura. Voia să fie în cea mai bună formă, pentru a atrage bărbații dornici de aventuri.

* * *

Crista îl evită cu toată înverșunarea pe Phil. Dar Laurin îi povestise lui Dan toată escapadă plănuită de Crista și acesta, ca un adevărat prieten, se dusese să-i raporteze totul lui Phil.

– Singurul lucru pe care nu mi-l mai amintesc este numele hotelului.

Phil tăcu gânditor.

– Ei, ce ai de gând să faci?

Phil se simțea disperat și vinovat. Știa că nu va reuși s-o convingă pe Crista să renunțe la gândurile ei nebunești. Îl ocolea cu bună-știință.

– Ce ai de gând să faci? repetă Dan întrebarea.

– O să mă duc după ea... cred. Dacă reușesc să-l conving pe Gail Hornsby să-mi dea liber.

– Adică... te duci după Crista în Caraibe? O să faci pe bodyguardul?

– Da.

– Aha! Asta trebuie să fie dragostea! Dar dacă Gail nu te lasă să pleci?

Dragostea? Phil era îndrăgostit de Crista? Nu știa. Era prea confuz și supărat ca să-și dea seama.

– Dacă Gail nu mă lasă... asta este. Nu am ce face.

– Presupun că nu ai de gând să-i spui Cristei că o vei urmări.

– Nu, la naiba! Ești nebun? Cred că este în stare să mă arunce din avion dacă află.

* * *

Rezervându-și bilete de avion, Crista începu să aibă îndoieli. Dar nu mărturisi nimănui. Dacă nu-și ducea la capăt planul, totul avea să rămână neschimbat.

Laurin o conduse la aeroport pe o vreme urâtă, cu lapoviță.

– Fii atentă, cască bine ochii, Crista. Te rog mult. Poate până acolo te răzgândești...

Crista clătină din cap, punându-și bagajele pe platforma rotativă. Prin geamurile mari ale aeroportului cerul întunecat era sumbru, ca gândurile ei. Se simțea teribil de singură.

Poate că ar fi fost mai bine să mai discute problema încă o dată cu Phil. Poate că în cele din urmă ar fi ajuns la o înțelegere. Dar oricum, era prea târziu ca să-i mai pară rău.

Lângă ea, la clasa a doua, stătea un bărbat înalt, îmbrăcat cu un trenci de fâș și cu o pălărie pe cap. Mai încolo, o mămică încerca să-și liniștească cei

doi copii, care țipau din toate puterile. Dar Crista abia îi observa. Era cufundată în gândurile ei negre, așteptându-și rândul la intrare.

Privind-o pe Crista din punctul strategic în care se afla, Phil își scărpină mustața falsă pe care și-o aplicase cu nepricepere. Deghizarea fusese absolut necesară. Și-ar fi dorit să călătorească alături de ea, dar dacă ar fi aflat, cu siguranță că nu s-ar fi ajuns nicăieri.

Pasagerii pregătiți pentru îmbarcare se înghesuiau în fața porții. Cu cât stăteau mai mult, cu atât șansele de a fi descoperit erau mai mari.

– Nu vă supărați, îl bătu pe umăr mămica cu cei doi copii. Ați putea să-l țineți în brațe pe fiul meu? Doar două secunde...

Până să apuce să spună ceva, Phil se trezi cu copilul țipându-i în brațe.

– Bate-l pe spate ușor, ca să elimine aerul din burtică, îl sfătui un tânăr cu experiență de baby-sitter.

Phil execută ordinul și micuțul regurgită pe pardesiul lui nou. Se șterse cu o batistă, privind disperat oamenii din jur care mustăceau.

Curând după aceea, mămica reveni și fără să-i mai mulțumească îi luă copilul din brațe și se îndepărtă. Slavă Domnului că scăpase! Și bine că nici Crista nu-l observase.

Crista se așeză pe locul ei de lângă hublou, privind norii negri și întrebându-se dacă lui Phil îi era dor de ea.

Phil își legă centura de siguranță întrebându-se de ce se angajase în călătoria aceea nebunească. Nici măcar nu-i plăcea clima tropicală.

* * *

Sosiră la destinație seara târziu. Spre deosebire de aeroportul de la Chicago, cel de la St. Croix părea demodat și construit la o scară umană. Avionul opri foarte aproape de terminal. O scară mică portabilă le servea drept ieșire.

În momentul în care Phil se pregătea să-și ridice bagajul de pe platforma rotitoare, Crista îl reperă.

– Hei! strigă ea uimită. Ce cauți aici?

– Îmi petrec o vacanță binemeritată, răspunse el imperturbabil. Trăim într-o țară liberă.

– Să nu te prind că mă urmărești! Și vezi că mustața aia falsă a început să-ți cadă, spuse ea luându-și bagajul și întorcându-i spatele.

Noroc că aranjase transferul de la aeroport la hotel, altfel ar fi fost nevoită să împartă taxiul cu Phil.

– Unde vreți să ajungeți, domnule? îl întrebă un taximetrist pe Phil.

– Nu știu. Nu mi-am rezervat cameră la hotel. Dar dacă vrei să mă ajuți, urmărește mașina aceea, arătă el spre microbuzul în care se suise Crista.

– Dragostea e un lucru mare, filozofă taximetristul. Dar să știți că luna ianuarie este o perioadă de vârf în St.Croix. Mult noroc trebuie să aveți ca să mai găsiți o cameră liberă în toată stațiunea.

* * *

– În Insulele Virgine se circulă pe stânga, anunță ghidul, prezentându-le stațiunea.

Drumul era liber și fiind noapte, Crista se acomodă rapid cu ideea. Cu toate astea, ca o măsură de siguranță își încleștă mâinile pe spătarul scaunului din față.

În taxiul vechi care abia se mai ținea pe cele patru roți, Phil trăia experiența unui drum greu. Mașina nu mai avea amortizoare și el resimțea fiecare șoc, fiecare groapă sau pietricică.

Se simțea lipsit de putere. Nu știa încotro se îndrepată și ce avea să-l întâmpine la capătul călătoriei.

Când intrară în oraș, Crista remarcă faptul că nu se simțea că pe acolo tocmai trecuse un ura-

gan. Localnicii erau bine pregătiți în asemenea situații și experiența îi ajutase să remedieze pagubele în timp util. Luminile magazinelor și discotecilor sclipeau ritmic și din toate colțurile străzilor se auzeau ritmuri de muzică reggae.

Crista privi peste umăr și văzu farurile unei mașini care îi urmărise încă de la aeroport. Era Phil? Venise după ea? Era prea frumos ca să fie adevărat.

Stațiunea Crescent se afla chiar pe malul mării, plină de cocotieri și bananieri. Ăsta era locul pe care îl visase! Recepția hotelului era în aer liber. Lângă ea, susura o cascadă artificială. Angajații hotelului erau îmbrăcați în pantaloni scurți și saronguri colorate și ofereau oaspeților băuturi exotice.

Crista îl observă pe Phil discutând cu directorul hotelului, încercând să obțină o cameră. Zâmbi satisfăcută când auzi că nu mai era nici un loc liber și îl urmă pe băiatul cu bagajele spre camera ei.

– V-am spus, domnule. Nu mai avem nici un loc liber. Totuși... ezită el, luând bancnota de cincizeci de dolari întinsă de Phil, v-aș putea oferi o cameră nemobilată, vizavi de hotel. Dar să nu spuneți nimănui că...

– Nici o problemă.

– Are apă curentă, curent electric... O să aranjez cu un angajat să vă aducă o saltea...

* * *

Crista deschise balconul și respiră adânc briza răcoroasă a mării. Frunzele palmierilor foșneau ușor în vânt și de departe se auzeau zarvă veselă și crâmpeie de muzică. Luna plină lumina marea care se întindea la câțiva metri distanță de hotel.

O clipă se întrebă cum avea să se descurce Phil. Dar încercă să și-l scoată din minte. Venise aici ca să se distreze. Era problema lui dacă voia s-o urmărească și s-o oprească să facă ceea ce avea de gând. Ea era hotărâtă să nu cedeze.

Își desfăcu bagajele și scoase o rochie vaporoasă albă și niște sandale asortate foarte decupate. În avion se împrietenise cu o doamnă bătrână, Mamie Vandervelt, care îi promisese că i-l va prezenta pe frumosul ei nepot care locuia pe insulă. Stabiliseră să se întâlnească în seara aceea la bar și nu voia să-și calce promisiunea. Așa că se grăbi să facă un duș.

* * *

Phil își așeză bagajele în mijlocul camerei goale care mirosea a vopsea proaspătă. Se spălă pe față, se pieptănă și își schimbă hainele.

Cum nu mai avea nimic de făcut și nici pat în care să se întindă, se hotărî să iasă în oraș.

După câte o cunoștea el pe Crista, se aștepta s-o găsească pe terasa unui bar, în compania unui bărbat frumos, cu un cocteil în față.

Spre surprinderea lui, o găsi stând la masă cu o femeie bătrână și un bărbat de vârsta ei, blond și foarte bronzat. Părea prietenă bună cu cei doi.

Phil observă pentru prima oară ceva schimbat la ea. În afară de faptul că purta cu totul alte haine decât cele obișnuite, de birou, strălucea! Ochii ei verzi erau umbriți de gene dese machiate cu mult rimel, iar buzele pline îi erau conturate cu creion și colorate cu un ruj aprins. Îi stătea bine, dar nu era genul ei.

– Cine este domnul acela? întrebă Phil, oprind un ospătar care se strecura printre mese.

– Bărbatul acela frumos?

– Mda...

– Peter Vandervelt, este profesor la Universitatea Fairleigh Dickinson din West Indiana. Și doamna aceea în vârstă este bunica lui. Îl vizitează de două ori pe an. Și de fiecare dată se cazează în acest hotel. Domnișoara care-i însoțește nu îmi este cunoscută.

– Mulțumesc, mormăi Phil.

Privind mai atent, o recunoscu pe bătrână. Era vecina de scaun din avion a Cristei. Și pe deasupra mai era și o doamnă respectabilă!

La naiba! Prima încercare de flirt a Cristei se dovedea a fi un succes!

* * *

Privind în ochii albaștri și prietenoși ai lui Peter Vandervelt, Crista încercă să nu-și amintească de cei ai lui Phil. Nepotul lui Mamie Vandervelt era un bărbat drăguț și foarte arătos. Merita să încerce o relație cu el.

– Deci ești oceanograf? întrebă ea, obișnuită cu interviurile. Trebuie să fie fascinant. Mi-ar plăcea și mie să mă scufund, ca să văd cu ochii mei un recif de corali și peștii care trăiesc în acest mediu.

– Te pricepi la scufundări?

– Nu. Dar am avut o colegă de facultate care era scafandru amator. Mi-a povestit multe lucruri interesante despre viața subacvatică.

– Dacă te interesează, există la hotel echipament de închiriat.

– Sigur...

– Sau mai bine îți dau eu un echipamnet. Uite cum facem. Mâine sunt liber. Dacă vrei, voi fi ghidul tău. Putem să facem o călătorie în insula Buck. Acolo se fac niște scufundări grozave. Și este un loc ideal pentru începători.

– Ce spuneți, doamnă Vandervelt, ne însoțiți?

– Nu cred. Sunt prea obosită. Prefer să mă odihnesc. Eu nu mai am anii voștri.

* * *

Phil o urmări pe Crista, până ce aceasta se despărți de prietenii ei. Se duse sub balconul ei și când văzu lumina aprinzându-se în cameră, începu să fluiere.

– Hei, pst! Crista!

Crista încercă să-l ignore. Se îmbrăcă în cămașă de noapte și stinse lumina, dar Phil nu încetă.

Enervată, ieși pe balcon.

– Care-i problema ta?

– Voiam să-ți explic de ce te-am urmărit până aici.

– De ce m-ai urmărit până aici? întrebă ea plictisită, dându-și ochii peste cap.

– Pentru că îmi pasă ce faci. Sper să nu-ți duci până la capăt gândul ăla nebunesc, că...

Crista îl privi tăcută. Dacă Phil ar fi făcut dragoste cu ea...

– Te-ai răzgândit?

– Nu, dar...

– Nici eu! strigă ea, trântind ușa de la balcon și trăgând draperiile.

Phil rămase singur printre palmieri, în întuneric.

Capitolul 6

Crista lovi perna, foindu-se în așternuturi. Somnul nu-i venea deloc. O frământau tot felul de gânduri. Peter Vandervelt ar fi fost bărbatul ideal, dacă ea nu s-ar fi îndrăgostit de Phil. Acum se folosea de Peter pentru a ajunge la bărbatul pe care-l iubea și asta o făcea să se simtă jenată.

Dacă nu ar fi venit Phil după ea, și-ar fi dus planul la îndeplinire. Dar așa... Știa că mai exista o șansă. Doar că Phil era încăpățânat.

O rază de soare se strecură printre draperii, gâdilându-i pleoapele. Doamne! Cât era ceasul? La opt și jumătate trebuia să se întâlnească cu Peter.

Era șapte și jumătate și dacă ațipise trei ore în noaptea aceea! Sări din pat și dădu la o parte draperiile colorate. În fața ei se deschidea o

privelişte de vis. Printre frunzele palmierilor, marea albastră sclipea sub razele dimineţii. Avea să fie o zi superbă!

Se îmbrăcă în costumul scump şi minuscul de baie, punându-şi pe deasupra un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi. Noroc că făcuse câteva şedinţe la lampa cu ultraviolete, altfel ar fi arătat ca venită de pe altă planetă. Pielea ei era deosebit de albă. Chiar şi aşa, puţin bronzată, trebuia să folosească o cremă de soare cu factor de protecţie mare.

Peter o aştepta în hol.

– Eşti pregătită pentru marea aventură? o întâmpină el cu un zâmbet larg, invitând-o să ia loc în Volkswagenul lui decapotabil. Reciful de corali de pe malul insulei Buck este renumit printre scufundători.

Crista nu-l observă pe Phil care-i urmărea cu un jeep închiriat. Îl văzu abia când parcară în port. Furioasă, se hotărî să-l ignore.

Dar Phil nu se dădu bătut.

– Cine este tipul ăla care te urmăreşte? o întrebă în cele din urmă Peter, când căpitanul porni motoarele vaporaşului.

– Un coleg de serviciu.

– De ce nu-i spui să vină cu noi?

– Mai bine nu.

– Cum vrei. Hai să te iniţiez în tehnica scufundării. Labele de broască trebuie udate înainte de a ţi le pune.

– Asta știu.

– Da? Și ce altceva mai știi?

– Că trebuie să-mi pun masca dinainte, ca să nu se aburească în apă.

În scurt timp, începu să plouă. Crista privi cerul neliniștită.

– Nu te îngrijora, o liniști Peter. Ploile tropicale nu durează mult.

Cu toate că părea o ploaie trecătoare de vară, vântul se intensificase și le îngreuna drumul spre insulă.

Lui Phil și altor câțiva pasageri li se făcu rău de mare. Iubitor de sporturi de iarnă, el nu era un bun înotător. Cât despre scufundări... Nu-și dorea să practice acel sport niciodată. Dar nici n-o putea lăsa pe Crista singură, lângă acel bărbat seducător.

Căpitanul opri motoarele și aruncă ancora, nu foarte departe de reciful insulei Buck.

– Vom înota în grupuri de câte șase, anunță ghida. Eu voi conduce primul grup. În caz că se întâmplă ceva, conducătorul grupului mă va anunța. Vă rog... Aș vrea să știu cine a mai practicat acest sport.

– Noi! strigară Peter și Crista în același timp.

Crista se aruncă încrezătoare în apa albastră și limpede precum cristalul. Peter era în spatele ei. Dar nu se aștepta să-i urmeze și Phil. După câte îi povestise, el abia știa să înoate.

Phil se aruncă în apă ca un bolovan, uitând tehnica respirării prin tub. Până se dezmetici, grupul se îndepărtase de el multișor. Fiind un atlet înnăscut, își adună toate forțele și curajul și îi ajunse destul de repede. Spera ca acea călătorie să se termine cât mai repede.

Crista era puțin îngrijorată pentru Phil, dar cu toate astea, nu putea să nu se bucure de frumusețile subacvatice. Reciful era imens și superb, chiar dacă frumoasele culori vii erau estompate de filtrarea luminii prin apă. Bancuri de pești exotici înotau în jurul lor, oferindu-le un spectacol unic. Spre surprinderea ei, Crista recunoscu câteva specii exotice de acvariu pe care i le arătă Peter și o pisică de mare. Ghida îi avertizase că era posibil să se întâlnească cu un rechin de recif, dar nu trebuiau să se sperie. Rechinii erau animale destul de rușinoase, în ciuda ideilor preconcepute generale.

Cât de mult i-ar fi plăcut Cristei să se bucure de toate acele minunății alături de Phil!

Înotând alături de Peter, se străduia să nu se taie sau să se înțepe în formațiunile calcaroase, sau să atingă vreun pește exotic. Unii dintre ei erau chiar periculoși, având un sistem de apărare bine pus la punct.

La un moment dat se întoarse puțin, întrebându-se cum se descurcă Phil.

Observând-o, acesta se gândi: „De ce m-ai tras în paradisul ăsta subacvatic? Ce bine era dacă stăteam noi doi cuminți la Chicago, în fața televizorului, și ne uitam la un meci de baschet!“ Privirile Cristei îi reproșau: „O fac pentru că te iubesc, prostule. Dacă nu erai așa de încăpățânat ne-ar fi fost bine la amândoi. Cine te-a pus să vii după mine?“

În scurt timp, se întoarseră pe punte. Uzi, fericiți și obosiți, aventurierii se îndreptară spre bar, comandând băuturi exotice. Phil se înfășură într-un prosop și se trânti tremurând pe o bancă. Legănatul vaporașului nu se mai termina și lui îi era din ce în ce mai rău.

– Phil? îl scutură Crista de umăr, studiindu-i fața verde.

– Să-ți aduc ceva, amice? îl întrebă Peter. Un suc de portocale?

Phil deschise ochii privind sirena cu ochi verzi din fața lui, care îi transformase viața într-un coșmar. Arăta superb în costumul acela de baie minuscul, galben și probabil că prietenul ei observase același lucru. Îi venea să se ridice în picioare și să-i spună acelui gigolo că fata era numai a lui. Dar nu avea pic de putere. Se mulțumi să mormăie:

– Da, mulțumesc. Abia aștept să ajungem la țărm.

Când se întoarseră în port, Phil se trânti la umbra unui palmier. Văzând că renunțase la ideea

de a-i mai urmări, Crista intră în panică. Lui Phil chiar îi era rău!

– Phil?

– Da...

– Te simți bine?

– O să-mi revin. Lasă-mă-n pace.

– Cum vrei, spuse ea, plecând alături de Peter.

– Ești sigură că se descurcă?

Crista ezită un moment. Poate că era mai bine așa. Phil nu voia să se culce cu ea. De ce să-i poarte de grijă?

Se întoarseră în stațiune și luară prânzul la umbra unei terase pline cu flori exotice. Phil nu apăruse.

– Unde vrei să mergem acum? La cumpărături? Pe plajă? Sau vrei să-ți arăt stațiunea? Mamie mi-a spus s-o las să doarmă până la ora trei.

– Hai să mergem la mine în cameră. Am o piña colada la frigider. Vrei?

Mergând alături de Peter, Crista simți că ceva nu era în ordine. Dar ce? În fond, ea îl invitase în camera ei. Și nu știa de ce.

– Ce te preocupă? Ți-e teamă că voi sări pe tine?

– De fapt... chiar asta voiam să-ți sugerez.

– Glumești! râse nervos Peter, oprindu-se în loc.

– Nu. Sunt cât se poate de serioasă.

Privindu-i ochii mari și albaștri, Crista își dădu seama că îi datora o explicație. Una minimă, dar

necesară. Îi povesti despre articolul din ziar, omițând să-i menționeze autorul.

– După ce a apărut articolul, m-am îndrăgostit de cineva... Nu știu dacă el îmi împărtășește sentimentele. Dar nu vrea să se căsătorească. Și crede că dacă mă dezvirginează, este obligat să se căsătorească cu mine. Am venit în Insulele Virgine cu scopul clar de a depăși această situație.

Peter tăcu gânditor.

– Știu că-ți cer cam mult... spuse Crista. Dar îmi place de tine, Peter. Aș fi onorată dacă... m-ai ajuta.

– Adică... dacă te-aș iniția în arta sexului?

– Da.

– Nu pot să cred.

– Știu că sună nebunește. Dar te las să te gândești, până prepar eu băuturile.

Crista turnă în două pahare înalte piña colada și îi întinse unul lui Peter.

– Mulțumesc, spuse Peter, luând o gură sănătoasă. Crista... Și mie îmi place de tine. Foarte mult. Dar mi-e teamă că te voi dezamăgi. Propunerea ta nu este... corectă.

– De ce nu? Nu te atrag? Recunoști sincer că nu ți-a trecut nici o clipă prin minte că am putea avea o legătură?

– Poate că m-am gândit.

– Nu mi-o lua în nume de rău. Dacă n-aș fi fost îndrăgostită de altcineva, m-aș fi îndrăgostit de tine. Și ăsta este un punct important.

– Poate.

– Sigur. Ne cunoaștem de puțină vreme și suntem deja prieteni. Dacă nu mă vei ajuta tu, mă va ajuta altcineva.

– La naiba! N-o lua chiar așa... Nu poți face dragoste la comandă. Mai ales că știu că ții la un alt bărbat.

Crista se așeză în brațele lui și începu să-l sărute. În acel moment capul lui Phil apăru la balcon.

– Las-o-n pace! strigă el, ca un erou dintr-o scenă de film de mâna a doua.

– Ahhh! Nuuu! Nu se poate așa ceva! exclamă Crista.

– Cine naiba ești tu? întrebă Peter. Crista mi-a spus că ești un coleg de serviciu. Dar te porți ca un bodyguard. Sau ca un frate agasant.

– Poate că ar fi mai bine să pleci, ca să rezolv discret situația, îi șopti Crista lui Peter.

– Bine. Știi unde mă găsești, dacă te răzgândești, spuse Peter realizând că Phil era bărbatul de care se îndrăgostise Crista.

După ce Peter plecă, Crista simți că-i vine să urle. Phil intră în casă cu o figură spășită. Îi părea rău că se purtase ca un bufon și simțea nevoia să dea o explicație.

– Îți dai seama ce era să faci? Să-ți încalci principiile, morala. Ba, mai mult, dacă, Doamne ferește, te alegeai cu vreo boală sau vreun copil?

– Nu te mai simți obligat să-mi iei apărarea. Sunt majoră, știi? În primul rând nu făceam sex neprotejat, că n-am coborât din copac. Și în al doilea rând, Peter este un adevărat domn.

– Bine, Crista. Recunosc că am greșit. Vreau să-ți propun ceva. Ce-ar fi să mergem pe plajă? După aceea putem lua masa împreună, putem merge la un spectacol...

– Bine, acceptă Crista obosită.

Își luară două șezlonguri lângă apă și se așezară tăcuți la soare. Nu mai aveau ce să-și spună. Erau supărați unul pe celălalt și totodată pe ei înșiși. Lucrurile luaseră o întorsătură neplăcută. Nu știau care va fi următorul pas.

Crista privi mușchii frumos conturați ai lui Phil. Arăta exact așa cum și-l imaginase. Ca un animal sălbatic încordat. I-ar fi plăcut să-și plimbe mâinile pe spatele lui, să-i mângâie pielea fină. Dar era inutil să-și facă sânge rău. Până ce Phil nu accepta că singura soluție era să facă dragoste cu ea, Crista era cu mâinile legate. Se întinse pe burtă și curând ațipi.

Peter o privi pe Crista cum stătea pe burtă, cu spatele curbat sfârșindu-se sub linia tunsorii. Îi venea să-i mângâie ceafa fragilă, să-i sărute urechile, să-i...

Ce se petrecea cu el? În viața lui nu urmărise o femeie atâția kilometri! În viața lui nu se făcuse de râs!

Când Crista se trezi, frunzele palmierilor o umbreau și Phil nu mai era lângă ea. Se ridică în coate, privind îngrijorată împrejur și îl văzu venind cu două pahare cu băuturi răcoritoare.

– Suc de portocale pentru tine, lapte pentru mine, spuse el, așezându-se lângă ea.

După o jumătate de oră se întoarseră în camerele lor pentru a se schimba pentru cină. Crista făcu un duș și se îmbrăcă într-o rochie imprimată cu flori mari, exotice și se fardă cu grijă, încercând să urmeze sfaturile machieuzei de la salonul de frumusețe din Chicago. După ce termină, privi efectul în oglindă și constată cu surprindere că arăta ca un fotomodel din revistele de modă.

Phil ciocăni la ușa ei, cinci minute mai târziu. Era îmbrăcat într-o cămașă roz-pal și o pereche de pantaloni de in gri. Părul proaspăt spălat îi era încă ud și mirosea superb.

– Hei, arăți de milioane! exclamă el plăcut surprins. Te rog să nu uiți că în seara asta ești cu mine.

Phil parcă jeepul închiriat în fața unui restaurant luxos. Se părea că în acea stațiune oamenii cinau târziu, pentru că restaurantul era aproape gol.

Un chelner zâmbitor îi conduse la o masă cu o priveliște frumoasă. Mii de luminițe sclipeau prin-

tre plantele tropicale. Din depărtare se auzeau ritmurile muzicii specific locale.

– La clubul acela am de gând să te duc mai târziu, spuse Phil făcându-i semn în direcția din care venea muzica. În seara asta o să concerteze Dr. Hoodoo. Directorul hotelului mi-a spus că este o somitate locală.

După ce terminară de mâncat calmari, crevete și pui Thai, Phil plăti consumația, o luă de mână pe Crista și porniră împreună spre club.

Acesta se afla pe malul mării, pe un ponton dotat cu scaune de plastic și umbrele de paie. În mijloc era amenajată o masă de cocteil și un bar în stil caraibian în jurul căruia alergau câțiva copii, urmăriți de privirile mulțumite ale părinților.

Pe măsură ce se apropia ora spectacolului, începură să apară cupluri de tineri îndrăgostiți. În cele din urmă își făcu apariția și Dr. Hoodoo, întâmpinat de un ropot de aplauze.

Avea în jur de cincizeci de ani, era negru și dezbrăcat până la brâu, desculț, cu o pereche de pantaloni scurți strălucitori, un colier auriu la gât, cu o amuletă, și pene colorate în cap. Arăta ca un nebun de legat!

Se urcă pe ringul de dans în ritm de samba, aprinzând niște torțe imense. Apoi începu să și le plimbe pe pieptul gol, ca la final să-și bage o torță în gură și s-o stingă.

Înainte de a efectua următorul număr, începu să discute cu audiența, încălzind atmosfera.

– Cine este căsătorit să ridice strige eeeooo! Nu aud!

Și mulțimea strigă anemic:

– Eeeooo!

Cristei i-ar fi plăcut și ei să strige din toată inima „eeeooo“. Dar mai era cale lungă până acolo.

– Bun! Văd că avem puține cupluri căsătorite în seara asta. Normal. La Dr. Hoodoo vin numai îndrăgostiții! Dr. Hoodoo este doctorul inimilor voastre! strigă frenetic acesta. S-o luăm altfel. Cine este logodit să ridice mâinile suus!

Și aproape toată lumea execută ordinul, strigând cuprinsă de fanatism.

– Hai, curaj, și voi doi de acolo, spuse el arătând spre Crista și Phil. Nu sunteți logodiți, sau trăiți în păcat?

– Nici una nici alta. Suntem amici, spuse Phil, stânjenit că se afla în centrul atenției.

– Nu există așa ceva! Alăturați-vă mulțimii! Ar trebui să vă găsiți un preot!

Crista îngheță, neîndrăznind să ridice privirile spre Phil. Simțea că-i luaseră foc obrajii precum torțele lui Dr. Hoodoo.

Capitolul 7

Dr. Hoodoo întinse pe jos un batic negru și sparse pe el cu un ciocan câteva sticle goale de brandy. După ce termină, împrăștie cioburile uniform pe batic. Lumea se adună în jurul lui, ca să privească spectacolul îndeaproape.

– Cu voia și ajutorul zeului meu Voodoo, doamnelor și domnilor, voi dansa pe aceste cioburi de sticlă veritabile. Cine este slab de inimă să nu privească. Mă înspăimânt numai privind fețele unora dintre voi.

Mulțimea râse cu nervozitate. După ce Dr. Hoodoo recită o incantație înconjurând baticul de câteva ori, încercând cu vârful degetelor de la picioare cioburile, sări pe neașteptate drept în mijlocul lor.

Mulțimea oftă înfricoșată de grozăvie, iar Crista își acoperi fața cu mâinile.

– Uită-te, Crista, șopti Phil, încercând s-o liniștească. Nu sângerează nici un pic...

Lumea privea cu fascinație și îngrozită, cum Dr. Hoodoo practic dansa pe cioburile ascuțite, fără să sângereze nici un pic. Era o adevărată minune!

– Zeul meu Voodoo m-a învățat să fac asta. Acum am nevoie de trei voluntari, preferabil de optzeci de kilograme fiecare.

O doamnă rușinoasă, îmbrăcată într-o rochie roz, care părea să aibă cam o sută de kilograme, se lăsă luată de mână de Dr. Hoodoo.

– Acum nu mai am nevoie decât de un singur voluntar, glumi nepoliticos Dr. Hoodoo. Tu, ăla necăsătorit, făcu el semn spre Phil. Vino pe ring.

Phil se apropie de scenă, sperând ca Dr. Hoodoo să nu-l oblige să meargă desculț pe cioburi. Un asistent îi descălță pe Phil și pe doamna în roz. Dr. Hoodoo se așeză pe spate pe cioburile ascuțite.

– Sunteți gata? întrebă Dr. Hoodoo acompaniat de bătăile ritmice ale unei tobe.

– Nu știu, râse nervos doamna în roz.

– Acum vă rog să vă suiți amândoi pe mine. Gândiți-vă că sunt un pod.

Îngrozit, Phil ascultă ordinul, încercând să se liniștească, spunându-și că trebuia să fie o șmecherie la mijloc.

După ce demonstrația se termină, Dr. Hoodoo îi luă pe cei doi de mâini, dansând cu ei în ropotele aplauzelor mulțimii. Phil coborî de pe scenă și Crista îl luă în brațe.

– Ai fost așa de curajos! N-aș fi fost în stare să fac asta. Cred că aș fi leșinat de frică.

Dr. Hoodoo inițiе un concurs de limbo și toată lumea deveni agitată, când, se stinseră luminile. Se întrerupsese curentul. Toată stațiunea era scufundată în beznă. Câteva lumini se vedeau ici-colo, de la generatoare sau lămpi cu gaz.

Angajații clubului veniră pe ponton cu lumânări aromate, pe care le așezară pe mese, printre spectatori.

– Vrei să plecăm? o întrebă Phil pe Crista, punându-și o mână protectoare în jurul umerilor ei.

– Da. Dar crezi că vom găsi drumul spre parcare pe întunericul ăsta?

– Ne descurcăm noi.

Phil o luă de mână și porniră pe o cărare îngustă, în direcția în care își parcase jeepul. Doar luna le mai lumina calea. Și în acea lumină lăptoasă, se simțeau rupți dintr-o poveste cu cavaleri și zâne.

– Suntem așa de departe de Chicago și Tribune, spuse Phil încet, aplecându-se și sărutând-o ușor.

– Da, foarte departe.

Se urcară în mașină și porniră tăcuți spre hotel, dorindu-și ca vacanța aceea să nu se mai termine.

Dacă barierele dintre ei ar fi putut să dispară pur și simplu, ce bine ar fi fost. Crista era convisă că ar fi reușit să-l facă cel mai fericit bărbat din lume. Ar fi fost un cuplu perfect. Dar el de ce oare nu vedea asta? O credea chiar așa de neinițiată? Cristei nu i se părea asta o problemă. Era sigură că atunci când ar fi fost să facă dragoste s-ar fi întâmplat exact ca în filme.

În fața camerei ei, Phil ezită să-i spună noapte bună. Își dorea ca noaptea aceea să nu se mai sfârșească.

– Ce-ar fi să ne mai plimbăm pe plajă? Este o noapte frumoasă. Aș vrea să mai stăm puțin împreună.

Se luară de mână și porniră la plimbare sub luna plină care parcă le zâmbea complice. Palmerii fosneau ușor în briza răcoroasă, iar valurile se spărgeau ritmic de țărm.

Sărutul veni în mod natural, ca o împlinire a dorinței care-i animase toată seara. Magia lui era mai puternică decât orice vrajă pe care o putea face Dr. Hoodoo.

Buzele lui tandre îi cereau gura. Înfometată, Crista îl primi fără ezitare. Un moment infinit de

lung își ținură răsuflarea. Apoi limba lui fină dar hotărâtă, intră în adâncimea caldă a gurii ei, cerând mai mult.

O luă cu o mână de ceafă, dându-i capul pe spate, și cu cealaltă îi înconjură talia, trăgând-o mai aproape de el. Crista nu mai fusese în viața ei sărutată așa. Nici măcar de către Phil. Niciodată nu-și dorise să ofere sau să ia de la un bărbat atât de mult. În ea izbucni flacăra pasiunii. Acela era momentul și locul, iar Phil era bărbatul. Bărbatul pe care avea să-l iubească o viață. Și ea voia să-i dăruiască totul.

Phil simți că nu mai rezistă de atâta dorință. Gura ei pasionată și delicioasă era irezistibilă. Voia să-i mângâie sânii, tot trupul, s-o învăluie în dorința lui. Voia să devină unul cu ea. Voia să facă dragoste în acel moment și în acel loc și numai cu ea. Cu Crista.

Același lucru îl dorea și ea. Phil știa asta. Și pentru prima oară în viața lui era vorba de ceva mai mult decât dorința de a face sex. În el se năștea o nouă nevoie: aceea de a proteja și a iubi.

– Phil... șopti Crista. Te doresc cu disperare. Te rog... nu mă respinge iar.

Un moment, Phil își afundă capul în părul ei, respirându-i aroma. Știa că face o greșeală. Dar știa la fel de bine că dacă ar fi făcut dragoste cu ea ar fi fost o greșeală și mai mare.

– Nu pot, draga mea. Te vreau...mai mult decât îți închipui. Dar am o responsabilitate...

Crista îl privi neîncrezătoare. Era așa de dezamăgită și de frustrată, încât îi venea să urle de durere. Cât de egoist era! Cum putea să se gândească numai la libertatea lui nenorocită?

– Știi ce să faci cu prețioasa ta responsabilitate? spuse Crista fierbând de mânie. Să ți-o bagi acolo unde te doare mai tare! Să nu te mai apropii de mine niciodată! Dacă o faci... să știi că o să chem poliția! Este... scandalos!

Își luă sandalele din nisip și alergă spre camera ei. Cu mâini tremurânde deschise ușa camerei, dorindu-și din tot sufletul ca Phil să nu reușească să pună geană pe geană toată noaptea. Asta așa, drept răzbunare.

– Să-i pară rău! pufni ea. Să regrete amarnic!

Rămas singur pe plajă, Phil se simți abandonat. Regreta din tot sufletul gestul lui. Îi venea să alerge după Crista și s-o roage să uite cele întâmplate și să reia totul de la început.

Dar dacă ar fi făcut dragoste cu ea, s-ar fi simțit obligat s-o ia de nevastă. Gândindu-se mai bine, Phil realiză că ideea nu i se părea chiar așa de înfricoșătoare.

* * *

Crista se trezi a doua zi cu o durere insuportabilă de cap. Amintindu-și dezastrul în care se transformase seara vieții ei, luă două aspirine și se trânti din nou între perne. Abia la ora zece reuși să se ridice din pat, să facă un duș și să se îmbrace.

Ce putea să mai facă? Nu voia să se mai ducă la Peter și să-l roage să reia totul, într-adevăr s-ar fi folosit de el.

Dar nici nu-și dorea ca vacanța ei să se irosească în van. Aruncând o privire peste programul excursiei, văzu că hotelul organiza un mic tur de stațiune. Mini-busul trebuia să plece peste cinci minute. Și așa nu-i cumpărase bunicii nici un cadou, așa că se hotărî să se alăture grupului.

Ca și în ziua precedentă, Phil o aștepta pe Crista în jeepul lui închiriat, la ieșirea din hotel, citind ziarele de dimineață. Douăzeci de minute mai târziu, Crista apăru și se urcă în mini-busul parcat la intrare, alături de alți turiști.

Ghidul îi lăsă la marginea stațiunii, prezentându-le diverse monumente istorice, printre care și o casă de pirați. Cristei i se păru interesant. Luă notițe, în vederea scrierii unui articol special pentru Tribune.

Nu-l observase pe Phil, care se strecura în spatele ei printre turiști. Crista plăti biletul de intrare în parcul Fort Christiansvaern, construit de

danezi în anul 1749, în scop de pază a portului, și începu să fotografieze diverse ruine interesante.

Phil se ascundea printre tufișuri și arbuști, dar până la urmă, Crista îl văzu.

– Ce naiba faci? Credeam că m-ai înțeles bine aseară! Nu te mai apropia de mine!

– Crista... te rog, nu mai țipa, spuse el luând-o de mâini. Se uită lumea la noi.

Dar ea se smulse înverșunată.

– Ești nebun? Lasă-mă-n pace, ți-am spus! Să nu te mai apropii de mine! strigă ea și întorcându-se pe călcâie, porni spre alt obiectiv turistic.

Începu să facă fotografii, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Phil și-ar fi dorit să ia și el notițe pentru un articol în Tribune, dar nu se simțea în stare. Nu avea decât un scop. S-o convingă pe Crista să vorbească cu el.

Ca în ziua precedentă, începu să plouă. Crista, alături de alți turiști, se adăposti sub porticul bisericii din incintă.

– Crista, spuse Phil apropiindu-se de ea. Vrei să iei prânzul cu mine? Hai să ne împăcăm.

– Nici într-o mie de ani! spuse ea, scoțând din geantă o pălăriuță de plastic pe care i-o dăduse bunica la plecare și îndreptându-se spre terasa unui snack-bar.

Comandă un sandviș și un suc de ananas și începu să mănânce nervoasă. Cum să scape de

Phil? O deranja. Din cauza lui nu se putea concentra la articol și mai rău, nu reușea să-și atingă scopul pentru care venise în Insulele Virgine.

Poate că era mai bine dacă intra prin magazine ca să-i cumpere niște cadouri bunicii sale. Bărbaților nu le plăcea să le însoțească pe femei când acestea făceau cumpărături.

Își aminti că, aflând că pleacă în Caraibe, Bunny Shape o rugase să-l caute pe Nick Dazen, proprietarul unui magazin specializat în smaralde.

Nu colindă mult și găsi „Bijuterii verzi“ foarte aproape de clubul la care fuseseră ea și cu Phil noaptea trecută. Înainte de a intra, privi peste umăr ca să se asigure că n-o urmărește Phil.

Magazinul îți lua pur și simplu ochii. Zeci și sute de smaralde de diverse forme și dimensiuni, montate în platină și aur, erau aranjate frumos pe bucăți de catifea neagră, sub cutii de cristal, luminate strategic.

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă? întrebă un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu accent danez.

Privindu-l, Cristei îi plăcu de el. Era bronzat, avea ochii albaștri și era grizonat la tâmple. Hainele lui erau impecabile, spre deosebire de stilul general caraibian.

– Mulțumesc, nu. Voiam doar să privesc. Nu știți cum îl pot găsi pe Nick Dazen? Un prieten de la Chicago, Bunny Shape, m-a rugat să-l caut.

Bărbatul afișă un zâmbet fermecător, vizibil încântat de femeia frumoasă care îl căuta.

– Eu sunt Nick Dazen. Am vorbit cu Bunny acum câteva zile și mi-a spus că trebuie să treacă pe la mine o colegă de-a lui. Acum sunt prins cu niște treburi, până la ora patru. Dar ne putem întâlni în jumătate de oră la Bombay Club, ce spui?

Phil o aștepta la câteva străzi mai încolo. Nici nu-și închipuia că ea deja își făcuse o nouă cunoștință. Cu toate astea, o urmă și văzu cu surprindere că intrase la clubul de noapte Bombay, unde se așezase la bar și comandase un daiquiri.

Probabil că îi era sete. Se așeză și el la o masă retrasă de la care avea o verere bună și își luă o bere rece. Barul era frumos, elegant, lambrisat cu lemn de mahon și decorat cu plante tropicale. Îi amintea de clubul pe care-l frecventa el la Chicago. Numai că acela nu era un loc pentru o femeie serioasă.

În scurt timp, lângă Crista se așeză un domn cam de patruzeci de ani, distins, îmbrăcat într-un costum scump. Cine naiba mai era ăla? Pe unde îl găsie? O acostase la club? Nu putea să creadă așa ceva. Oricum, știa că nu putea să intervină. Crista fusese destul de clară, când îl avertizase s-o lase în pace. Dar avea dreptul s-o urmărească.

Ascultând povestirile din viața de zi cu zi a lui Nick la St. Croix, Crista se simți fascinată de per-

sonaj. Nu era la fel de amuzant și de inteligent ca Phil, dar putea să parieze că era de zece ori mai experimentat. Poate că el era mai potrivit s-o inițieze în arta sexului.

Nick mai comandă un rând de băuturi.

– Ca patron, îmi permit să mai întârzii puțin, zâmbi el seducător.

După ce terminară de băut, Nick se oferi s-o conducă la hotel.

– Cred că ai pierdut deja mini-busul, iar un taxi te-ar costa o mică avere prin locurile astea.

În Porsche-ul lui decapotabil, Crista se simți ca o regină. Se întrebă ce avea de zis Phil, dacă o vedea.

– Vrei să vii mâine seară la o petrecere? Laura Bettendorf are o vilă superbă la marginea stațiunii. Lângă vilă a amenajat un mic club privat și foarte rafinat, într-o veche moară de zahăr. Petrecerile ei sunt întotdeauna reușite și sunt invitate numai celebrități.

– Mi-ar plăcea să vin.

– Atunci, am stabilit o întâlnire.

Crista se lăsă condusă până în fața camerei, unde Nick îi aruncă o privire plină de semnificații.

De pe holul lung, Phil înnebuni văzându-i uitându-se unul la celălalt așa de lung și languros.

După ce Nick plecă, Phil bătu nervos la ușa Cristei.

– Ce mai vrei, domnule? întrebă ea iritată. Ți-am mai spus să mă lași...

– Vreau să intru puțin. Te rog, Crista, fii bună... Nu vreau să te conving să faci sau să nu faci ceva. Îți promit... Hai să mergem pe terasă.

După atâtea băuturi alcoolice, Crista nu mai avea chef de încă un rând. Nu băuse în viața ei așa de mult. Dar un suc nu strica. Cu toate că era exasperată de insistențele lui, se bucura de devotamentul pe care i-l arăta Phil. O urmase practic peste tot, prin toată stațiunea, sub un soare dogoritor și insuportabil, fără s-o scape nici o clipă din priviri. Îl iubea, așa că nu putea să-i refuze invitația.

Se așezară la o masă, pe terasa de lângă piscină, cu câte un suc de mango în față. Din boxe răsunau acordurile lente ale unei melodii fumoase. Phil o invită la dans și Crista acceptă.

Se simțea așa de bine în brațele lui! El era bărbatul cu care voia să facă dragoste. Phil se temea așa de tare de un angajament, încât o împingea să facă lucruri pe care nu și le dorea.

Singura soluție care îi mai rămânea era să-l roage pe Nick Dazen s-o inițieze în arta sexului.

Capitolul 8

În seara aceea, Phil o conduse pe Crista în camera ei. Rămasă singură, ea formă un număr de telefon și se înscrise pentru a doua zi într-un alt tur de stațiune.

Seara tăcută petrecută alături de bărbatul pe care-l iubea, o lăsase cu un gust dulce-amar. Măcar așa, își umplea într-un fel ziua de mâine, până la întâlnirea cu Nick.

A doua zi de dimineață, Crista, îmbrăcată într-un costum safari, urcă în mini-busul care aștepta în fața hotelului. Phil o urmă ca un câine credincios și se așeză pe locul liber de lângă ea.

O doamnă din față, dornică să-și facă noi cunoștințe, se întoarse spre ei și-i întrebă:

– Sunteți proaspăt căsătoriți?

– Nu, răspunse Phil, obișnuit cu remarca, parcă scuzându-se. Suntem doar amici.

Zâmbetul femeii de topi. Cu o privire dezaprobatoare se întoarse cu spatele la ei.

Crista zâmbi amar. Femeia aceea era convinsă că ea și cu Phil se culcau împreună. Cât de mult greșea! Și cât de mult își dorea ea să fie exact pe dos!

Ghida începu să le prezinte monumentele pe lângă care treceau, aceleași din ziua precedentă. Crista era pe jumatate atentă la drum, pe jumătate cufundată în gândurile ei.

Ce bine ar fi fost dacă ea și Phil ar fi venit în Insulele Virgine împreună, în luna lor de miere. Îl iubea așa de mult pe Phil. Se atașase de el. Știa că niciodată nu-l va putea uita. Cum să facă ea dragoste cu altcineva, când îl iubea pe el?

Coborâră din mini-bus ca să viziteze grădina botanică a stațiunii. Crista se plimba absentă alături de Phil printre plante exotice și flori înmiresmate. Phil o rugă pe ghidă să le facă o fotografie sub o plantă agățătoare înflorită.

– Zâmbește-i bărbatului tău, dragă, spuse ghida.

Crista zâmbi amar.

– Așa este mai bine. Sunteți în luna de miere?

Nu se putea așa ceva!

– Nu! izbucni Crista înfuriată.

Phil o privi, uimit de reacția ei agresivă.

– Păcat. Arătați foarte bine împreună.

Întorcându-se spre hotel, Phil se gândi că n-ar fi fost o idee chiar așa de rea dacă s-ar fi căsătorit cu Crista. Toată lumea spunea că se potrivesc. Lucrau în același domeniu, se simțeau bine împreună, se doreau la fel de mult... Din nefericire, Crista își dorea o familie mare, așa cum avea el, și Phil nu se simțea pregătit pentru așa ceva.

Crista, soția lui! Oare ar fi mers? Din cauza ei nu dormise nopți în șir. Din cauza ei intrase numai în bucluc. În loc să se bucure de vacanță, făcea pe bodyguardul prin locuri exotice. În loc să schieze, făcea scufundări periculoase. În loc să se bucure de peisaje, stătea cu ochii pe ea. În loc să doarmă în patul lui de acasă, dormea pe o saltea tare, într-o cameră nemobilată.

Ajungând în fața hotelului, Phil o invită la masă.

– Îmi pare rău, Phil, dar nu am timp. Mă întâlnesc cu Nick Dazen.

– Cine mai este și ăsta? întrebă exasperat Phil.

– Un prieten de-al lui Bunny Shape. Îl cunoști pe Bunny, nu? M-a invitat la o petrecere într-o veche moară de zahăr. Nu l-am putut refuza.

Pe naiba nu l-a putut refuza! N-a vrut!

– Unde vine moara asta?

– Nu contează. Să nu cumva să mă urmărești! M-aș simți foarte prost dacă ai face-o. Dacă te prind pe acolo, nu mai am ce discuta în viața mea cu tine.

– Spune-mi adevărul. Ai de gând să te culci cu tipul ăsta?

– De ce te interesează?

– Pentru că îți interzic cu desăvârșire.

– Nu ai dreptul să-mi dai ordine!

– Serios? făcu Phil cu ochii sclipind de furie. Cum vrei. Dar amintește-ți! O să-ți pară rău!

– Mă amenințI?

Dar Phil se întorsese deja cu spatele și plecase.

Ce putea să facă? Ar fi fost mai bine dacă ar fi luat cina cu Phil? Ce noutăți i-ar mai fi putut spune? I-ar fi ținut iarăși o predică despre sănătatea unei bune morale.

Dar mai bine nu se gândea la Phil, pentru că își pierdea tot cheful de distracție. Făcu un duș și începu să răscolească prin dulap, întrebându-se ce ar fi fost mai potrivit să îmbrace cu o asemenea ocazie.

Nick îi spusese că la petrecerile Bettendorf veneau numai celebrități, adică stele de cinema și manechine. Auzise că gazda emisiunii de divertisment, Maureen O'Hara, avea o casă în Caraibe.

Poate că avea să vină și ea. Era o oportunitate. Putea chiar să-i ia un mic interviu.

Oricum, trebuia să arate foarte bine. Un costum formal nu era o soluție. Și nici o rochie prea strălucitoare. Niciodată nu era înțelept să arăți mai bine decât gazda, mai ales dacă te duceai într-o vizită la un om pentru prima oară.

Așa că alese o fustă scurtă plisată și foarte înfoiată, care se oprea cu o palmă deasupra genunchilor, și o bluză de lycra roz-flamingo. Cu ocazia asta merita să-și pună perlele bunicii.

Se privi în oglindă, mulțumită de rezultat.

– Nu este rău pentru o virgină din Wilmette.

După ce se fardă atent, se așeză pe marginea patului, gândindu-se la ceea ce avea de făcut în acea seară. Și cu cât se gândea mai mult, cu atât se temea mai tare. Îi venea să-l sune pe Nick și să inventeze o scuză, ca să nu se mai ducă la petrecere.

Dar oricum, era prea târziu. Peste cinci minute Nick bătu ușor la ușa ei, anunțându-și sosirea.

– Bună, spuse ea cu glas sugrumat, deschizând cu precauție.

– Arăți minunat, Crista, spuse el, sărutându-i mâna. Cu tine voi stârni invidia tuturor invitaților Laurei.

Înainte să apuce să inventeze o scuză pentru a rămâne acasă, Crista se trezi în automobilul luxos al lui Nick, mergând cu o sută cincizeci de kilometi pe oră spre moara părăsită.

Vila Laurei era superbă, ascunsă după un deal privirii turiștilor, dar cu o priveliște asupra oceanului fantastică. Lângă vilă se afla clubul amenajat în moară, care avea în față o piscină de mărime olimpică.

Interiorul clubului era de un alb strălucitor, decorat în stil tropical. Pe jos erau împrăștiate pernuțe de mătase viu colorate, iar pe pereți atârna colecția Laurei de măști polineziene.

Gazda îi întâmpină într-o pijama de mătase transparentă de un roz-aprins.

– Mă bucur că ai venit, dragă, sărută blonda zveltă obrazul lui Nick, după ce acesta făcu prezentările. Crista O'Maley. Am înțeles că ești ziaristă. Foarte interesantă meseria ta. Dă-mi voie să ți-l prezint pe scriitorul Gordon Massey. Cred că aveți multe de discutat. Ultima lui carte a fost un adevărat succes.

Crista se trezi în mijlocul unui grup de celebrități, ținută de talie de renumitul scriitor, care venise însoțit de o creolă, manechin. Obișnuită cu interviurile, Crista se descurcă destul de bine, integrându-se rapid.

Apoi li se alătură și Nick Dazen, care văzându-l pe Gordon Massey ținând-o pe Crista de talie, îl dojeni în glumă. Toată lumea izbucni în râs. Se părea că scriitorul era un cunoscut afemeiat, pentru că partenera lui creolă nu păru deloc deranjată de remarcă.

Prinsă în mijlocul conversației generale, Crista nu avu timp să se gândească la ce avea de făcut. Nici nu apucase să-și propună un mod de abordare a subiectului. Oricum, nu avea de gând să renunțe la idee.

În timpul ăsta, Phil parcase jeepul în vârful dealului, privind mulțimea invitaților. Nu știa ce să facă. Nu voia să intre nepoftit la petrecere și să strice de tot relația cu Crista. Dar nici n-o putea lăsa de capul ei.

Murea de curiozitate să afle unde era și ce făcea. Și brusc, îi veni o idee. Se strecură până la intrarea secundară și acostă un chelner portorican.

– Îți dau cincizeci de dolari, dacă îmi împrumuți costumul tău, șopti el conspirativ.

– Cincizeci de dolari? Da nu valorează așa de mult! De ce vrei costumul meu?

– Trebuie să-mi găsesc prietena. Știu că este aici, dar eu n-am fost invitat.

– Nu știu... aș putea să-mi pierd slujba.

– Șaptezeci și cinci! Asta pentru risc.

Ochii chelnerului străluciră lacomi.

Îmbrăcat în chelner, Phil începu să se plimbe printre invitați cu o tavă în mână, ca și cum locul lui ar fi fost acolo de când lumea. Nu avea nici cea mai mică idee cine comandase băuturile pe care le ducea el. Dar nu conta. Dacă cineva avea nevoie de ceva, putea să se servească.

În secunda următoare o localiză pe Crista. Dansa în brațele lui Nick, pe terasă, sub cerul înstelat. Rivalul își afundase fața în părul ei frumos și își plimba mâinile pe spatele ei. Erau lipiți unul de celălalt, trup lângă trup, suflet lângă suflet.

Temperamentul de italian clocoti în venele lui Phil. Nu! În nici un caz acel bătrân donjuan nu avea să pună mâinile lui libidinoase pe Crista.

– Cocteil? întrebă Phil despărțindu-i nepoliticos.

– Nu, mulțumesc, spuse Nick vizibil deranjat.

– Doamnă?

Privind peste umăr, Crista îngheță.

– Tu! exlamă Crista cu ochii verzi dilatați de uimire. Nu-mi vine să cred. Nu mai suport așa ceva!

Phil o apucă de braț, smucind-o spre piscină.

– Gata! Vii cu mine la hotel în momentul ăsta. Ce-i cu tine? Ai înnebunit? Nu vezi cât de bătrân este?

– Lasă-mă-n pace! Fac ce-mi poftește inima. Pleacă odată!

Invitații începură să-i privească suspicioși. Nu le venea să creadă cum un chelner putea să vorbească așa cu o invitată.

– Ascultă, tinere, interveni Nick luându-l de brat pe Phil. Cine naiba ești și ce vrei de la domnișoara?

– Sunt prietenul ei și te rog să nu te bagi. Este prea tânără și inocentă ca să-și dea seama că nu are ce căuta în compania tipilor de teapa ta.

– Ce vrei să spui? se retrase Nick uluit.

Ochii Cristei se umplură de lacrimi. Era jenată, frustrată și înfuriată.

– Pleacă, Phil. Te rog. Pleacă odată!

– Ai auzit, tinere. Domnișoara vrea să pleci. Dacă nu, vei regreta...

– Eu nu sunt tinere cu tine și nu plec fără Crista, se încăpățână Phil.

Deși era mai scund decât Phil, Nick îi aplică o figură de karate, aruncându-l drept în piscină.

Luat prin surprindere, Phil înghiți apă cu clor și căzu la fundul piscinei tras de greutatea hainelor și

pantofilor îmbibați cu apă. Cu un efort supraomenesc se ridică la suprafață.

Toți oaspeții se adunaseră în jurul piscinei și îl priveau cu ochi rotunzi de uimire și amuzament. Printre ei o descoperi și pe Crista.

– Te simți bine? întrebă ea îngrijorată.

– Da. Minunat!

În viața lui Phil nu suferise o umilință mai mare. Ce căuta pe insula aceea exotică urmărind o femeie încăpățânată? Ieși din piscină cu hainele șiroinde și se duse drept la Crista.

– Vii cu mine sau nu?

– Nu.

– Atunci te descurci singură, domnișoară!

– Bineînțeles, se enervă din nou Crista.

– O să vezi tu cum o să se-ntoarcă roata!

– Nu prea cred. Dar dacă îți face bine să spui asta...

Phil se întoarse demn cu spatele și părăsi proprietatea. De data asta chiar că se spălase pe mâini. Nu-l mai interesa ce făcea Crista. Dacă voia, din partea lui putea să se culce și cu un cerșetor!

Capitolul 9

Evitând privirile întrebătoare ale invitaților, Crista se întoarse pe terasă. Nu știa dacă să se simtă ușurată sau umilită. Cum să-i explice lui Nick?

– Hai să plecăm de aici într-un loc mai liniștit și să discutăm, propuse spre surprinderea ei Nick, luând-o pe după talie.

– Bine, șopti ea obosită.

Nick merita o explicație. Nu avea de ce să se teamă în compania lui. Doar era prietenul lui Bunny Shape. Oricum, era convinsă că Nick era mai interesat s-o bage cât mai repede în pat, decât să-i asculte explicațiile. Dar nu mai conta. În fond, și ea își dorea același lucru. Cheltuise deja mult prea mulți bani și pierduse mult prea mult timp cu încercările ei de a scăpa de virginitate. Cu cât termina mai repede, cu atât mai bine.

Îi mulțumi Laurei pentru ospitalitate, cerându-și scuze pentru incidentul cauzat fără voia ei și plecă cu Nick, lăsându-se condusă într-un loc liniștit.

Locul liniștit se dovedi a fi bungaloul lui de pe coasta de est a insulei. Spre deosebire de stilul șic eclectic al morii părăsite a Laurei, cabana lui Nick era tradițională și modestă. În schimb, interiorul era decorat cu obiecte scumpe de artă modernă, care-i caracterizau stilul proprietarului. Plasată pe malul stâncos al oceanului, oferea o priveliște minunată. De acolo se putea vedea perfect iahtul lui Nick, ancorat la câțiva metri de mal.

Nick îi oferi un pahar de șampanie roz și o invită să ia loc pe unul din scaunele de răchită de pe terasă.

– Vrei să-mi povestești? întrebă el.

Crista îi aprecie sensibilitatea. Dar nu era sigură dacă trebuia să-i spună totul. Dacă n-ar fi fost îndrăgostită de Phil, Peter și Nick ar fi fost partenerii ideali. Amândoi erau drăguți și atenți. În locul ei, orice femeie ar fi renunțat cu ochii închiși la Phil pentru unul din cei doi.

Luă o gură de șampanie și se hotărî să fie sinceră până la capăt. Nick o ascultă tăcut și plin de înțelegere.

– Vrei să spui că ești virgină? întrebă el încet.

– Da, spuse Crista simțindu-se ca o școlăriță. Am vrut să mă păstrez pentru bărbatul ideal.

– Nu credeam că mai există femei ca tine pe fața pământului, spuse el plin de respect.

– Privește-mă.

– Deci ești îndrăgostită de ziaristul de la Chicago Tribune. Și ce rol vrei să joc eu în toată povestea?

Crista nu se așteptase la o întrebare așa de directă. Încă se mai gândea dacă mai era cazul să spere la o schimbare de atitudine din partea lui Phil. Dar poate că era o romantică incurabilă.

Întâmplarea umilitoare de la petrecerea Laurei probabil că îl descurajase total pe Phil. Și după cum spusese cu gura lui, trebuia să se descurce singură. Sosise momentul adevărului.

Îl iubea pe Phil din tot sufletul și dacă n-o făcea acum, avea să-l piardă pentru o altă femeie.

– Aș vrea să faci dragoste cu mine, spuse ea înghițind greu.

Nick o privi tăcut.

– Știu că-ți cer cam mult. Recunosc că sunt îndrăgostită de altcineva. Dar tu ești un bărbat cu

experiență, cumsecade și sensibil. Îmi place de tine, chiar dacă nu te cunosc prea bine. Și cred că asta este suficient.

– Pentru unii poate fi suficient. Ce-ar fi să dansăm puțin, înainte de a-ți răspunde?

* * *

Întorcându-se în camera lui, Phil se schimbă de hainele ude care-l costaseră șaptezeci și cinci de dolari. Nu avea chef de nimic. Nu numai că se făcuse de râs, dar eșuase lamentabil. Nu mai reușea s-o convingă pe Crista că schema ei era greșită. Singura soluție care îi mai rămăsese era s-o răpească și asta ieșea din discuție.

Îi venea să urle când și-o imagina în pat alături de bărbatul acela, dar nu avea nici o putere. Avea nevoie de o băutură tare. Dacă se întindea în pat nu făcea altceva decât să-și accentueze suferința.

Așa că se îmbrăcă cu ceva comod și se duse pe terasa barului din fața hotelului. Ceru un scotch dublu și încercă să nu se mai gândească la nimic.

Imaginile Cristei nu-l lăsau în pace. Și-o aminti cât de frumoasă era în costum de baie, printre corali, sau la soare, în rochie de seară, furioasă, fericită, dornică...

În timp ce el se tortura singur, observă o tânără vopsită blondă, cu un decolteu generos, care-i făcea bezele și îi zâmbea cu subînțeles.

– Bună, spuse ea venind spre el, legănându-și șoldurile. Pe mine mă cheamă Lolly Davidson și locuiesc la New York. Tu cine ești?

– Phil Catterini, din Chicago.

Brusc, Phil văzu în ea o ocazie de a se răzbuna pe Crista. I-ar fi plăcut să-l vadă în acel moment.

– Ești cazată la Crescent?

Dar Lolly nu avea nevoie de prea multă încurajare. Îi povesti cum fusese lăsată baltă la St. Croix de amantul ei căsătorit, care se scuzase sub pretextul că soția lui suferise o operație de apendicită. Și ea se hotărâse să nu-și strice vacanța și rămăsese în stațiune, căutând prilej de distracție.

– Nu prea l-am crezut, dar așa sunt bărbații căsătoriți. Niște mototoli. Sub papucul femeii. L-o fi mirosit nevasta și nu l-a mai lăsat să plece.

Lolly nu semăna nici pe departe cu Crista. Era exact genul de femeie de care avea el nevoie în acel moment. Fără obligații! Cunoscuse zeci de

femei ca ea, în mai toate barurile din Chicago. Cu unele dintre ele avusese relații intime, care se limitaseră la o singură noapte.

– Îmi pare rău pentru tine, minți Phil. Se pare că ți-a distrus vacanța.

– Se puteau întâmpla și lucruri mai grave. Văd că și pe tine te-a lăsat baltă roșcata după care ai alergat de când ai sosit în stațiune, așa că ce-ar fi să ne ținem de urât unul celuilalt?

* * *

Dansând în brațele lui Nick, Crista se simțea din ce în ce mai stânjenită, cu toate că băuse cam multă șampanie. Și mai rău, mâna lui Nick se plimba languros pe spatele ei gol, dându-i fiori neplăcuți.

Deși Nick nu-i acceptase încă propunerea, era clar că avea de gând s-o ducă în pat. Trăgea doar de timp ca să mai încălzească atmosfera.

– Ce-ar fi să ne scoatem pantofii? propuse Nick. Să ne facem comozi. Nici nu știi ce senzație plăcută ai atunci când dansezi cu picioarele goale!

Crista nu avea chef de senzații plăcute. Voia doar ca Nick s-o lase în pace să se mai gândească.

Și-ar fi dorit ca în locul lui să fie Phil, dar el era departe, cine știe pe unde.

De ce nu exista un medicament minune care s-o scape de povara virginității? Se părea că Nick voia să-i ofere o experiență de neuitat. O sărută pe gât și îi șopti:

– Ai o piele incredibil de senzuală, Crista O'Maley. Mi-ar plăcea să te văd goală, strălucind ca alabastrul sub lumina lunii. Vrei să faci o baie fierbinte cu mine?

– O... baie fiebinte? De ce? întrebă Crista intrând în panică. Adică... unde?

– La mine în dormitor. Și nu te îngrijora. Nu vom fi nevoiți să renunțăm la cerul înstelat. Ușile glisante ale dormitorului meu se deschid spre ocean...

* * *

Phil se întoarse în camera lui cu Lolly la braț. Trăncănelile ei necontenite îi gâdilau orgoliul. Se simțea ca un mascul feroce. Și mai ales, nu era nevoit să se concentreze prea mult la discuția cu ea. Era suficient să-i zâmbească și s-o mângâie.

Lolly semăna din multe puncte de vedere cu Irene, doar că era mai puțin inteligentă. Blondă, înaltă, voluptoasă... Era genul lui. Din punct de vedere fizic.

Atunci de ce se agăța cu atâta înverșunare de o roșcată minionă și încăpățânată? Era ilogic.

Lolly se atârnase ca o iederă de el, șoptindu-i nimicuri.

– Vai, dragule, sunt impresionată. Nu am cunoscut niciodată un ziarist. Cred că te pricepi la vorbe. Pun pariu că știi exact ce trebuie să spui în pat...

* * *

Crista intră în camera lui Nick, înfășurată până sub bărbie într-un prosop lung, goală pe dedesubt. Nick o aștepta în cada cu apă fierbinte, cu o nouă sticlă de șampanie desfăcută.

Nu știa dacă era în stare să treacă la fapte. Nici nu se simțea capabilă să intre în cadă alături de el.

Își luă inima în dinți și înaintă, evitând să privească patul imens care trona în mijlocul camerei. Observă în schimb că tavanul era plin de oglinzi. Apropiindu-se de el, ezită din ce în ce mai mult în fața bărbatului pe care îl alesese ca inițiator.

– Hai, curaj, intră. Apa este perfectă. Dă-ți prosopul jos. Uite, dacă vrei, închid ochii.

Nu. Nu putea să facă asta! În următoarea secundă văzu totul cu claritate.

– Iartă-mă, Nick. Ești un bărbat așa de drăguț și sensibil, dar nu pot să fac așa ceva, spuse ea, cu bărbia ridicată. Îmi pare rău. Îl iubesc pe Phil și vreau să-i fiu credincioasă, chiar dacă asta îmi va distruge orice șansă de a ajunge la el. Te superi dacă mă duci înapoi la hotel?

* * *

– Hai mai bine la mine în cameră, propuse Lolly privind camera goală a lui Phil. Simt că ai nevoie de puțină afecțiune din partea unei femei adevărate. Dă-mi o șansă și îți promit că o vei uita pe micuța ta roșcată.

Phil se îndoia sincer de afirmația blondei, dar măcar avea să doarmă într-un pat adevărat. Băuse mult, era obosit și nu și-o putea scoate din minte pe Crista, așa că Lolly avea să rămână nesatisfăcută în noaptea aceea.

* * *

După ce Phil și Lolly intrară în cameră, Crista și Nick ajunseră la hotel.

– Noapte bună și îți mulțumesc, șopti rușinată Crista.

– Nu ai pentru ce, draga mea.

– Ba da. Ai fost așa de sensibil și înțelegător...

– A fost plăcerea mea. Mă bucur că te-am cunoscut. Mă întreb dacă tânărul acela știe cât de norocos este să fie iubit de o femeie ca tine.

* * *

Phil stătea în vârful patului în camera lui Lolly, butonând telecomanda, în timp ce blonda se dusese până la baie pentru a se schimba în ceva mai confortabil. Nu se mai uitase la televizor de când plecase de la Chicago și se întreba ce făcuse echipa lui favorită de baschet.

Lolly se întoarse în cameră îmbrăcată într-o cămășuță de noapte neagră foarte transparentă. Făcu o piruetă în fața lui și-l întrebă:

– Îți place?

– Mda, mormăi el.

– Phil, iubitule, tu nu ești cam înfofolit?

Phil trebuia să recunoască: Lolly era o femeie sexy. Dar el se simțea cu mâinile legate. Dacă afla Crista? Nu mai vorbea în viața ei cu el. Și pentru prima oară realiză cu toată convingerea că singura femeie pe care o dorea era Crista.

– Iartă-mă, bolborosi Phil o scuză, îndreptându-se spre ușă. Trebuie să caut un număr de telefon...

– Hei, când te întorci? strigă Lolly după el, dar Phil n-o mai auzi.

* * *

După ce plecă Nick, Crista întrebă la recepție unde era cazat Philip Catterini. Când recepționerul îi spuse că nu era înregistrat la acel hotel, Crista aproape înnebuni.

Unde să-l găsească? Putea fi oriunde pe insulă. Și dacă pleca în seara aceea? Îi spusese că nu-i mai pasă de ea!

Văzându-i disperarea, recepționerul îl chemă pe directorul hotelului.

– Îl căutați pe domnul Philip Catterini? o întrebă acesta, privind împrejur speriat.

– Da. Urgent! spuse ea cu speranță renăscută în glas. Știți unde îl pot găsi?

Directorul ezită un pic și o chemă mai aproape, șoptindu-i conspirativ:

– L-am cazat vizavi, într-o cameră din aripa neterminată. Vă rog să nu spuneți nimănui…

– Ce cameră?

– 204.

Săracul Phil. Câte făcuse pentru ea! Trebuia să se ducă la el ca să-i mulțumească pentru toate câte făcuse pentru ea. Se întreba cum avea să reacționeze când o va vedea. Spera doar să nu mai fie supărat pentru faptul că se făcuse de râs din cauza ei la petrecerea Laurei.

În timp ce ea se ducea spre camera lui, Phil căuta în hol prin cartea de telefoane adresa și numărul lui Nick Dazen. Trebuia să se ducă după Crista și s-o ia de acolo. Ultima soluție devenise o necesitate. Avea de gând s-o răpească. Nu conta că risca să fie arestat.

Ajungând în fața camerei lui Phil, Crista începu să bată la ușă, dar nu primi nici un răspuns. Unde putea să fie? Unde să-l găsească?

Cu ochii în lacrimi coborî treptele și o luă la fugă pe străzi. Aproape nici nu observă când jeepul lui opri lângă ea. Privirile ei înceţoşate îl văzură cum îi deschise portiera, făcându-i semn să intre.

– Hai odată, urcă, strigă el, ce mai stai?!

Cu ochii rotunzi de uimire, Crista se supuse fără să scoată nici un cuvânt. Phil porni maşina cu un scârţâit de roţi şi nu se mai opri decât pe un deal din afara staţiunii, numit „locul îndrăgostiţilor“. Acolo se opreau maşinile cuplurilor care căutau un loc liniştit şi retras unde să se sărute şi să se mângâie.

– Spune-mi, ce ai făcut? întrebă el după ce se mai calmă, respirând adânc.

– Nimic.

– Cum?

– N-am putut. I-am spus să mă ducă înapoi la hotel.

Phil respiră uşurat. Crista îi oferise cel mai minunat cadou.

– Nici eu, draga mea, murmură el, explicându-i întâmplarea cu Lolly. Nu am putut să fac nimic. Am petrecut amândoi o vacanţă îngrozitoare. Vrei să ne bucurăm împreună de timpul care ne-a mai rămas din sejur?

Capitolul 10

Cristei i se luase o mare piatră de pe inimă. Phil n-o părăsise. Și nu ajunsese s-o deteste. Ba chiar se oferise să-și petreacă vacanța alături de ea. Mai aveau o șansă. Și nu voia s-o piardă. Trebuia să-l facă să-și dea seama că erau făcuți unul pentru celălalt.

– Vai, Phil, murmură ea, recepționerul mi-a spus că nu ești înregistrat la hotelul meu. Nu știam unde să te mai caut, ca să-mi cer scuze pentru ce ți-am făcut. Am crezut că te-ai dus la aeroport ca să-ți iei bilet de întoarcere la Chicago...

– Taci, draga mea, taci... Nu plânge. Știi bine că nu puteam să-ți fac așa ceva. Nu eram în stare să te las singură aici.

Phil o mângâie cu tandrețe pe cap, respirându-i

cu nesaț parfumul subtil. Se simțea cel mai fericit om de pe fața pământului. Și ce dacă ajunseseră într-un impas? Găseau ei o cale să iasă din asta.

Crista simțea că se înlăturase o mare barieră dintre ei. O barieră importantă, emoțională. Reușiseră să comunice. Să-și mărturisească temerile.

– Ești sigur că nu ești supărat pe mine? suspină ea. Ești sigur că m-ai iertat?

– Nu. Și eu sunt acela care ar trebui să-și ceară scuze. Nu știu ce mi-a venit să mă îmbrac în chelner și să te fac de râs la petrecerea aceea. Dar nu m-am putut abține. Când te-am văzut în brațele lui Nick Dazen, am simțit că văd roșu în fața ochilor.

– Mi-am dat seama că nu pot face așa ceva. Nu mi-o puteam face nici mie și nici ție. Și știi de ce?

– Nu. Spune-mi.

– Pentru că tu ești singurul cu care vreau să fac dragoste.

– Vai, iubita mea... gemu el, sărutându-i fruntea.

Phil își dădu seama cât era să-i coste refuzul lui de a se culca cu ea.

– Draga mea, vrei să mai așteptăm câteva zile, să vedem cum decurg treburile? Vom mai discuta despre asta, da?

– Bine. Dar în seara asta?

– În seara asta sunt prea obosit și prea beat ca să prezint un pericol pentru o femeie, spuse el, sărutându-i vârful nasului. Dar vreau să dorm lângă tine. Vreau să te țin în brațe. Vrei să mă primești în patul tău?

– Sigur, spuse ea strălucind de fericire. Exact asta voiam eu să-ți propun.

– Acum hai să trecem pe la mine prin cameră, ca să-mi iau bagajele.

Văzând salteaua pe care dormise atâtea nopți, Crista își dădu seama ce sacrificiu făcuse Phil pentru ea. Apoi se duseră în camera Cristei. Lui Phil i se păru că seamănă mult cu apartamentul în care stătea ea la Chicago. Era la fel de ordonat și curat.

– Du-te tu prima la duș. Eu vreau să-mi despachetez bagajul și să mă mai acomodez cu patul ăsta adevărat.

Crista dădu drumul la duș, plină de mulțumire. Aproape că nu-i venea să creadă că împărțea camera, ea, Crista O'Maley, cu Philip Catterini, bărbatul pe care-l iubea.

Știa că nu vor face dragoste în acea noapte, dar nu-i păsa. Erau amândoi obosiți, beți și tracasați emoțional. Dar exista o șansă în viitor.

Orice se putea întâmpla în câteva zile care le mai rămăseseră din vacanță, în paradisul acela exotic.

În timp ce ea se spăla, Phil se trânti între pernele parfumate cu aroma Cristei. Nu se mai simțise așa de relaxat de săptămâni de zile.

Crista ieși din baie roșie în obraji, cu părul ud, îmbrăcată într-o cămașă de noapte de bumbac cu floricele, făcută de bunica ei. Gura și ochii ei inocenți erau lipsite de machiaj, fapt care o făcea să arate foarte vulnerabilă.

Crista era cea mai frumoasă femeie de pe pământ!

– Nu stau mult, spuse Phil ridicându-se în picioare și intrând în baie.

Crista era încă trează când Phil reveni în cameră proaspăt spălat, într-o pereche de boxeri. Aproape nu-i veni să creadă când îl văzu intrând în pat, alături de ea.

O luă în brațe și buzele lui le căutară pe ale ei, cu atâta naturalețe încât părea că o făceau de ani de zile. În scurt timp, adormiră amândoi ca niște prunci, cu zâmbetul pe buze.

* * *

Când Crista se trezi a doua zi de dimineață, Phil nu mai era lângă ea. O clipă intră în panică, dar auzi apa de la duș. Ce se petrecea cu el? Era un maniac al curățeniei sau făcea doar un duș rece? Era înclinată să creadă varianta a doua.

Phil intră în cameră cinci minute mai târziu, gata îmbrăcat și cu părul ud.

– Este rândul tău. Dacă nu te grăbești, o să mor de foame, amenință el, zâmbind.

Dar Crista își dădu seama de ce se grăbea Phil. Voia să iasă cât mai repede din cameră înainte de a se întâmpla ceva. Treaba lui. Oricum, dacă soarta hotăra ca ei doi să rămână împreună, inevitabilul tot avea să se producă într-o bună zi.

Se ridică din pat, se spălă pe dinți și în cinci minute se îmbrăcă.

– Care-i planul tău pe ziua de azi? întrebă ea pieptănându-se în fața oglinzii.

– Am văzut că hotelul are în program o cursă de bărci cu motor. S-ar putea să fie distractiv. Ce spui? Vrei să mergem și noi să vedem?

– Bine, dar mai întâi hai să luăm micul dejun.

Coborâră în snack-barul de la parter, acolo unde Crista se întâlnise în prima seară cu Peter Vandervelt, și comandară brioșe, șuncă, ouă, cafele și suc de fructe proaspăt.

Un chelner veni la masa lor și îi oferi Cristei un buchet de flori.

– De la cine sunt? întrebă ea.

– Nu știu, dar sunt pentru dumneavoastră.

– Vezi că ai un bilețel între ele, spuse Phil.

Da. Buchetul era de la Nick.

– Ești sigură că nu s-a întâmplat nimic noaptea trecută? o întrebă Phil suspicios, încercând să glumească.

– „Îți mulțumesc pentru o seară minunată. Noroc mult cu prietenul tău. Dacă vrei să mă vezi, treci pe magazinul meu.“ Acum mă crezi?

Phil începu să mănânce. Îi revenise pofta. De aceea nici nu observă când Lolly se apropie de masa lor și luându-i paharul cu suc de portocale din față, i-l turnă drept în cap.

– Asta pentru că m-ai părăsit așa de nepoliticos aseară, nesimțitule! șuieră Lolly, aruncându-i o privire înveninată. Să nu te mai văd în ochi! Ești cel mai josnic bărbat de pe fața pământului!

Lolly plecă ridicându-și mândră bărbia și Crista începu să râdă cu gura până la urechi.

– Asta sper să te învețe minte pe viitor! spuse ea. Mai bine stai cu mine. Cel puțin eu nu-ți torn micul dejun în cap!

– Nu știu ce să spun, zise Phil, ștergându-se cu un șervețel. Din cauza ta am aterizat îmbrăcat într-o piscină, ceea ce nu se compară cu un pahar cu suc de portocale.

Se întoarseră în cameră și se schimbară în costume de baie, apoi se înscriseră la cursa de bărci cu motor organizată de hotel.

La volanul bărcii, ca un căpitan veritabil, Phil își puse o șapcă albă pe cap și își umflă mușchii. Crista avea funcția de copilot.

Se bucura văzându-l pe Phil în postura aceea. Părea că se distra cu adevărat. Și era pentru prima oară, dat fiind că acum câteva zile trăise experiența neplăcută de a se scufunda.

Se aliniară la start, privindu-se zâmbitori. Erau o echipă. Ei împotriva celorlalți. Sentimentul era mai plăcut decât orice premiu.

Cursa se desfășura între portul stațiunii, insula Buck și înapoi, și nu dura mai mult de trei minute. La volanul bărcii, Phil nu dădea semne că ar fi avut rău de mare. Trăsăturile lui frumoase erau relaxate într-un zâmbet de învingător. Arăta așa de bine!

Spre surprinderea și fericirea lor, câștigară locul doi. Premiul consta într-o sticlă de șampanie. Sărbătoriră înotând cot la cot până în larg, după

care, jucară o partidă de tenis de câmp pe care o câștigă, bineînțeles, Phil. Crista se simți obligată să-i ofere câștigătorului o piña colada.

Se simțeau ca într-o lună de miere, doar că nu făceau dragoste.

– Știi ce? Cred că la noapte o să cad lată, spuse Crista. Ziua asta a fost un adevărat maraton.

O clipă, Cristei i se păru că vede în ochii lui Phil un licăr de mulțumire. De ce oare? De asta o alergase toată ziua? Ca să nu mai poată fi în stare de nimic noaptea? Era posibil.

– Asta este pentru mine vacanța perfectă. Relaxare prin sport. Hai să ne schimbăm și să mergem la cumpărături. Vrei?

– Pot să te refuz?

Se întoarseră în cameră și Crista intră prima în baie. Își aruncă hainele de pe ea, dornică să facă un duș, care să-i alunge oboseala și să-și spele sarea cristalizată pe piele.

– Hei! țipă ea. Nu merge apa! Ce mă fac?

Phil sări din scaunul de pe balcon în care se relaxa și fără să se gândească de două ori, năvăli în baie peste Crista.

Tocmai ieșind de sub duș, nervoasă, Crista apucase să se acopere cu un prosopel minuscul. O clipă se priviră muți, ochi în ochi.

Privirile lui Phil coborâră spre sânii ei fermi, apoi spre șoldurile rotunde și coapsele ei zvelte. Era așa de frumoasă. Îi venea să-i smulgă prosopul care o acoperea și să facă dragoste cu ea, chiar acolo, pe gresia băii.

Rușinată, Crista își strânse prosopul mai mult în jurul ei. Cu mișcări domoale, Phil apucă un prosop mai mare și i-l înfășură în jurul umerilor. Gestul lui tandru o impresionă profund. Atingerea lui o ameți și o făcu să-și piardă capul.

Și se lipi de trupul lui. Acela era momentul mult așteptat.

– Phil... respiră ea agitat, înfigându-și degetele în carnea lui. Te doresc așa de mult!

Phil o luă în brațe și o duse ca pe un trofeu în pat, mângâindu-i pielea mătăsoasă. Buzele lor se uniră într-un sărut pasionat, în care puseseră toată dorința suprimată atâtea zile.

Phil îi căută sânii cu mâinile, mângâindu-i, simțindu-le textura, conturându-i, ca un orb. Crista suspină de plăcere, tremurând sub atingerile lui. Phil se sui deasupra ei, presându-și trupul de al ei.

– Da, Phil, așa... te doresc, ia-mă acum... Te rog, iubitul meu, te rog... Vreau să te simt în mine...

Phil o ridică de umeri în picioare, privind sclipirea de dorință nestăpânită din ochii ei.

– Crista... spuse el cu voce groasă. Ești minunată. Te doresc și eu la fel de mult... Te doresc mai mult decât am dorit vreodată o femeie. Dar nu mi-aș ierta niciodată...

Nu! Phil voia s-o respingă iarăși. Cuprinsă de panică, Cristă agoniză.

– Phil, te rog, nu... Nu mă refuza. Te iubesc așa de mult!

Cuvintele îi ieșiseră pur și simplu din gură. Rușinată, își afundă capul în umărul lui.

Un moment, Phil o ținu în brațe fără să-i răspundă. Era uimit. Nu merita iubirea ei.

– Vai, draga mea. Hai, pune-ți halatul pe tine. Trebuie să vorbim.

Crista execută ordinul ca un robot. Nu mai era în stare de nimic. Greșise amarnic. De ce îi spusese că îl iubește? Se făcuse de râs. Phil nu o dorea decât fizic. Fusese luat de val și când îi auzise mărturisirea, se trezise.

Phil o luă de mâini, privind-o ca un om la marginea prăpastiei. Nu putea să trăiască fără acea ființă superbă și încăpățânată mai mult de douăzeci și patru de ore. Și nici nu-i putea viola principiile. Ce avea de făcut?

– Uită ce ți-am spus, șopti ea îndurerată. Vreau să rămânem prieteni. N-aș suporta să te pierd.

– Draga mea... cred că și eu simt același lucru pentru tine.

Inima Cristei se opri.

– Poftim?

– M-ai auzit bine. Întrebarea este, ce ne rămâne de făcut?

Crista ridică din umeri.

– Cred că... trebuie să ne căsătorim, spuse el. Azi, dacă este posibil. Înainte să facem o prostie.

Crista se simți cuprinsă de un vertij. Nu putea să-și creadă urechilor. Era prea frumos. Ceva nu era în regulă.

– Deci, își drese el glasul, vrei să fii soția mea? Judecătoria trebuie să mai fie deschisă încă vreo două ore de acum încolo.

Cererea lui Phil era incredibilă, dar ochii lui erau grăitori.

– Da! Vreau să mă căsătoresc cu tine. Dar de ce vrei să ne grăbim? Întotdeauna mi-am dorit o nuntă mare. Ce va spune Buni?

Ce va spune familia numeroasă a lui Phil? Clanul Catterini ar fi fost scandalizat. Cum? Ultimul burlac al familiei să se căsătorească pe o insulă, fără ca ceilalți membri să-i fie alături și fără tot ceremonialul bine pus la punct?

– Putem să facem nunta cea mare acasă, înconjurați de familie, dacă ții neapărat. Dar acum grăbește-te.

Fără să se mai gândească, Crista își puse rapid un costum alb, pe care nu credea că-l va îmbrăca decât la birou. Nu putea să rateze ocazia. Nu avea timp să se certe cu Phil. Era așa de îndrăgostită de el. Se temea doar că mai târziu el avea să se trezească și să regrete gestul. Oare nu făcea o greșeală?

Se machie cu mâini tremurânde, venindu-i să râdă nebunește. Doamne! Bine că își luase costumul acela alb la ea. Îi părea rău că nu avea și o pălărie, un buchet cu floarea miresei și alte accesorii tradiționale. Dar, dacă Phil era așa de hotărât, nu-și mai permitea să aștepte nici o zi în plus.

Porniră grăbiți spre judecătorie. Crista abia mai putea ține pasul cu Phil. Se temea că ceva imprevizibil avea să le împiedice căsătoria romantică.

Și așa se întâmplă. Phil află de la asistenta judecătorului că erau nevoiți să depună o cerere și să aștepte opt zile.

– Nu se poate! strigă Phil. Este o urgență!

– Mai încet, domnule, dacă nu vreți să chem paza, spuse asistenta înțepată.

– Vreau să vorbesc cu judecătorul.

– Nu se poate. E ocupat.

– Este o urgență, nu înțelegeți?

Asistenta privi burta Cristei. Nu erau semne de grabă. Femeia aceea nu era însărcinată. De ce se grăbeau?

În acel moment, judecătorul ieși din biroul lui și Phil se repezi la el.

– Domnule, mă scuzați, am o problemă.

– Discutați cu secretara.

– Nu. Este o urgență. Am înțeles că trebuie să așteptăm opt zile pentru a ne căsători și nu mai avem timp.

– Dar de ce vă grăbiți?

– Logodnica mea este virgină și nu știu dacă mai sunt în stare să rezist atâta timp, fără să-i pun în pericol morala.

– În cariera mea am auzit tot felul de scuze, dar asta mi se pare cea mai pertinentă. Mă bucur că mai există moralitate în lumea asta în care trăim.

– Se poate să ne căsătoriți astăzi? Vă rugăm din tot sufletul...

– Aveți verighete?

– Nu.

– Uitați cum facem. Duceți-vă și cumpărați-i logodnicei dumneavoastră un inel și veniți la mine la ora patru și jumătate. Să nu întârziați, că nu vă pot aștepta.

Capitolul 11

Ieșiră din judecătorie în lumina soarelui după-amiezii, uluiți de reușita lor.

– Unde să căutăm inele? întrebă Phil.

Stațiunea era plină de magazine cu bijuterii, dar nu aveau timp să le colinde pe toate. Nu știau de unde să înceapă.

Jenată, Crista se întrebă cam cât era dispus Phil să cheltuiască.

– Am putea merge la magazinul lui Nick Dazen. Cred că ne-ar putea face o reducere substanțială.

Phil își aminti scena umilitoare, când Nick îl aruncase în piscină. Cum să se ducă la el ca să cumpere un inel de logodnă pentru femeia din cauza căreia iscase scandalul de la petrecerea Laurei? Dar, gândindu-se mai bine, își aminti că

Nick îi urase Cristei noroc cu bărbatul pe care-l iubea. Deci nu avea de ce să fie gelos sau supărat.

– Sigur, de ce nu?

Nick rămase surprins când îi văzu intrând împreună în magazinul lui.

– Mulțumesc pentru flori, Nick, spuse Crista zâmbitoare. Și pentru urare. Mi-a purtat noroc.

– Cum așa?

– Phil m-a cerut de nevastă.

– Serios? Felicitări. Îmi pare rău, prietene, că am fost nevoit să te lovesc. Dar era în joc onoarea domnișoarei. Cred că și tu ai fi procedat la fel în locul meu. Cu ce vă pot ajuta?

– Am dori niște inele. Ne căsătorim astăzi, îi explică Phil. Sper că accepți cărți de credit.

– Sigur.

Gustul lui Nick se dovedi impecabil. Cristei îi alese un inel de logodnă cu un smarald tăiat sub formă de prismă, montat în platină, înconjurat de șase diamante mici. Iar verighetele se asortau perfect.

Smaraldul inelului de logodnă se potrivea incredibil cu culoarea ochilor Cristei. Punându-i-l pe deget, Phil simți un gol în stomac. Știa că legătura dintre ei era veșnică. Și nu-i părea rău. Se simțea cel mai fericit bărbat de pe pământ. Se luptase pentru iubita lui și o câștigase.

Abia acum, Crista realiză că toate lucrurile care i se întâmplau erau cât se poate de reale. Se căsătorea cu Phil Catterini. Avea să trăiască alături de el toată viața și-i va naște copiii.

– Aș vrea să vă fac un mic dar de nuntă, spuse Nick. Vă ofer casa mea, pentru a vă petrece noaptea nunții. Va fi mult mai plăcut decât să vă întoarceți la hotel.

– Nu se poate, spuse Crista. Și tu unde dormi?

– Nu-ți face griji. În Crescent se găsește oricând un pat pentru Nick Dazen.

* * *

Când se întoarseră la judecătorie, judecătorul tocmai își aranja niște documente.

– Ah, voi doi. Vă așteptam. Sunteți gata?

Phil și Crista se priviră ochi în ochi emoționați.

– Da, răspunseră ei la unison.

Formalitățile se derulară repede. Crista își rosti jurămintele clar și răspicat, iar Phil, emoționat, cu voce sugrumată. Mâinile lui tremurară atunci când îi puse Cristei pe deget verigheta. Își dădu seama că nu ar fi fost în stare să reziste unei ceremonii mai lungi.

După aceea urmă sărutul nupțial. Peter își apropie buzele de ale ei și le atinse cu tandrețe infinită, punând în acel sărut toate jurămintele de dragoste eternă.

– Felicitări, spuse judecătorul. Sper că nu mă veți dezamăgi. Să fiți fericiți.

– Unde mergem? întrebă Phil ținând-o de mână, când ieșiră în stradă.

În momentul acela începu să plouă și râzând, alergară spre hotel. Ajunși în cameră începură să se dezbrace.

Crista se întrebă, privindu-l pe Phil cu subînțeles, dacă momentul mult așteptat sosise. Îmbrăcată în lenjerie intimă, se apropie și se lipi senzual de el.

Phil o sărută, dar după câteva secunde o apucă de umeri și o îndepărtă ferm de el. Nu sosise momentul. Crista era virgină și dorea ca prima ei experiență să fie de neuitat, nu făcută în grabă, după o căsătorie rapidă.

– Te rog, Phil. Nici acum nu vrei să te culci cu mine? Sunt soția ta. Ce ne mai oprește?

– Nimic. Dar nu vreau să facem dragoste așa, la repezeală, ca și cum am lua o masă la un fast-food. Prima oară trebuie să fie ca o cină cu aperitiv, felul doi și desert, plus câteva pahare de vin în pauze.

Vreau să savurăm fiecare moment, ca niște gurmanzi. Ai încredere în mine. Îți promit că vom face dragoste toată noaptea.

Plângerile ulterioare, Phil i le topi într-un sărut.

– Ai încredere în mine, îi mai spuse el o dată.

Cristei i se păru ciudat să se ducă acasă la Nick împreună cu Phil. Când deschise ușa de la intrare, avu o senzație de déjà-vu. Toate obiectele de artă și aparatura electronică erau exact în același loc ca și seara trecută. Doar că de data asta le vedea într-o altă lumină. Într-o singură zi, lumea ei se schimbase, luând o întorsătură de o sută optzeci de grade.

Puțin intimidat la început, Phil își reveni repede și puse un CD cu muzică lentă. Umplu hârdăul cu apă fierbinte și deschise ușile glisante care dădeau spre terasă.

– Vrei șampanie? o întrebă el.

– Da. Vreau să toastăm.

– Sigur că da, spuse Phil punând în frigider două sticle cu șampanie roz, pe care Nick le lăsase la vedere, special pentru ei doi.

Așteptându-l să facă aranjamentele, Crista deveni din ce în ce mai emoționată. Cum trebuia să se poarte? Să fie sexy? Dacă, cu toate eforturile lui Phil, nu ieșea bine? Dacă îl dezamăgea?

– Bun, spuse satisfăcut Phil, revenind în dormitor cu două pahare cu șampanie în mâini. Hai să toastăm... Pentru noi. Să fim mereu fericiți și când ne-o fi mai rău să ne fie ca acum.

– Pentru noi, repetă și Crista, convinsă că dragostea ei putea umple universul.

– Bun, spuse Phil satisfăcut, savurând aroma șampaniei fine. Acum ce-ar fi să facem o baie fierbinte? Ne dezbrăcăm?

Ca și Crista, Phil încă mai purta hainele de nuntă, adică o cămașă albă, niște pantaloni gri, o jachetă neagră și o cravată vișinie. Își scoase jacheta, privind-o pe Crista în ochi. Ce se aștepta din partea ei? Să se dezbrace singură? Sau o dezbrăca el?

Soarele era sus pe cer și păsărelele ciripeau în cocotieri. Pentru Crista acel loc reprezenta Paradisul întruchipat.

– Hai să ne scoatem hainele, în timp ce ne dezbrăcăm din priviri.

Propunerea erotică a lui Phil îi transmise fiori de-a lungul șirei spinării. Cu mișcări domoale, Crista își scoase pantofii, jacheta și fusta. Ca un gurmand, cum spusese Phil, îi privi pieptul puternic și picioarele musculoase pe care și le scotea din pantaloni, unul câte unul.

Phil își ținu răsuflarea în momentul în care Crista își scoase ciorapii de nylon și sutienul. Se forță din răsputeri să nu se repeadă să-i cuprindă sânii în palme.

Rămaseră apoi unul în fața celuilalt, în chiloți și boxeri. Apoi împreună își scoaseră și ultimul articol de lenjerie. Când Crista se lipi de trupul lui mult-iubit, simți cum se topește. Se sărutară dornici, senzual, mai întâi gustându-se, apoi din ce în ce mai înfometați, devorându-și gurile.

Phil o luă în brațe și o duse în hârdăul cu apă fierbinte, deși știau că nu puteau sta prea mult acolo. Fusese ideea lui de a prelungi preludiul, dar el nu știa dacă mai era în stare să reziste dorinței.

Față în față, se cuprinseră în brațe, sărutându-și ochii, obrajii, urechile, gâtul. Pentru Crista era cea mai tandră și voluoptuasă experiență din viața ei. Și acela era abia începutul.

Respirația i se opri în momentul în care mâinile lui, mângâindu-i fiecare părticică a corpului, se cufundară în feminitatea ei. Cu ochii închiși, gemând de plăcere, Crista îl trase cu forță spre ea. Condusă de instinct, se arcui, în dorința de a primi mai mult. Val după val, extazul o purtă pe culmi.

– Așa, iubito, o încurajă el. Lasă-te pradă senzațiilor. Până la capăt.

Abia după ce, cu un oftat de ușurare, Crista se prăbuși pe umărul lui, Phil o mângâie pe spate, strângând-o în brațe și legănând-o.

– Iubitul meu, șopti Crista revenind la realitate. Tu nu ai...

– Taci, nu-i nimic... A fost... bine?

– Minunat. Niciodată nu m-am simțit așa de vie, așa de pierdută în mine.

– Exact așa trebuia să te simți.

– Dar vreau să te simt pe tine...

Și el își dorea același lucru. O ridică în picioare și o conduse spre pat. Crista se întinse pe spate, ridicând mâinile spre el. Phil o admiră o clipă în goliciunea ei, apoi cu un gest obișnuit și rapid își puse prezervativul. Mușchii lui conturați contrastau frumos cu curbele dulci ale trupului ei.

Cristei i se împlinea dorința. Un fior o cuprinse atunci când îl simți aproape de feminitatea ei. Apoi el intră și o posedă cu atâta tandrețe și dragoste, încât Crista simți că făcuseră acel lucru de când lumea.

Valuri de plăcere amestecată cu durere îi străbăteau ființa Cristei. Era cel mai frumos dar cu putință pe care i-l putea face bărbatului iubit și ei însăși. Toate așteptările ei nu fuseseră zadarnice. În brațele lui se simțea acasă. Într-o casă minunată, până la sfârșitul zilelor.

Phil nu reuși să se mai abțină, dar Crista era deja fericită. Când Phil ajunse la apogeu, îl privi cu o fericire nemărginită arcuindu-se deasupra ei, și ea aproape avu un alt orgasm.

Să facă dragoste cu Phil era mult mai frumos și mai înălțător decât în orice vis. Și știu că niciodată nu avea să se sature de el.

Apoi făcură un duș împreună, se îmbrăcară în tricouri și se plimbară pe malul stâncos al mării până la apusul soarelui.

– Niciodată n-am crezut că mulțumirea poate fi așa de profundă, spuse Crista.

Phil îi adusese pacea în suflet.

* * *

Dimineața, Crista avu niște gânduri negre. Își aminti vorbele pe care i le spusese lui Phil, înainte ca el s-o ia de nevastă: „Te iubesc așa de mult.“ Și el îi răspunsese: „Și eu cred că simt același lucru.“ Analizându-i vorbele lui Phil, își dădu seama că de fapt el nu-i mărturisise că o iubește.

Mai târziu luară micul dejun și porniră cu jeepul în căutarea unei plaje perfecte, doar pentru

ei doi. O găsiră la o sută de kilometri de casa lui Nick, în pustietate. Parcară mașina și dezbrăcându-se în pielea goală, alergară în apă, înotară și făcură dragoste.

– Sunt epuizat, femeie, murmură Phil când se întinseră pe prosoape la soare. Pentru o începătoare, știi să scoți untul din om.

Crista zâmbi satisfăcută. Era pentru prima oară când își punea în aplicare scenariile ei secrete. Voia să-l înnebunească pe Phil, așa cum știa ea mai bine.

Mai târziu hotărâră să meargă în oraș ca să mănânce.

– M-aș simți tare vinovată dacă n-aș anunța-o pe Buni, spuse Crista.

– Bine. Anunț-o. Dar între timp, hai să mergem la un restaurant caraibian pe care l-am văzut de mult și în care nu am intrat până acum.

Restaurantul pe care-l alesese Phil era construit într-un fel de grotă, cu rogojini pe podele, și era servit de localnici. Phil comandă specialitatea casei, carne de capră condimentată cu curry și o salată de vegetale locale, akee, care arăta ca o omletă. Crista, mai precaută, comandă un sandviș și o salată clasică.

În drum spre hotel, Crista se opri la poștă, unde îi trimise o telegramă scurtă bunicii. Între timp, pe Phil începu să-l doară stomacul.

– Poate că ar trebui să mergi la doctor, spuse Crista privindu-l cum se chircea cuprins de crampe.

– Îmi revin eu, spuse Phil încăpățânat. Cred că de vină este capra. Sau salata akee.

Crista nu-l mai ascultă și se duse la farmacie de unde luă un purgativ. Farmacistul o avertiză că planta akee, dacă nu era culeasă la timp, putea fi otrăvitoare.

– Dacă soțul dumneavostră nu-și revine, vă sfătuiesc să consultați un doctor.

Spre ușurarea lor, purgativul își făcu efectul. Phil își petrecu noaptea la baie, iar Crista nu reuși să adoarmă deloc. Dimineața, Phil părea slăbit și tras la față, iar Crista moartă de somn, așa că rămaseră în pat până la prânz.

Era ultima lor zi de vacanță. Așa că pe la amiază se duseră pe plajă, pentru a se mai bucura de soare. Petrecuseră un sejur la mare și erau aproape la fel de albi cum veniseră.

– Nu vrei să mai stai în pat?

– Nu. Pot sta foarte bine și la soare. Amintește-ți că mâine ne întoarcem la o temperatură de zero grade.

– Credeam că-ți place frigul.

– Vreau să mă bronzez.

– Atunci unge-te cu cremă. S-ar putea să te arzi.

Dar Phil nu o asculta. Așa că ea îl lăsă în pace și se hotărî să meargă pentru ultima oară cu echipa de scufundători, pentru a se bucura de minunata lume subacvatică.

Protejată de creme cu factor de protecție mare, Crista se întoarse după prânz, cu pielea ușor înroșită. În schimb, Phil era ca un rac. Pielea îl ustura îngrozitor și atinsă, devenea albă. Și mai rău decât atât, avea frisoane.

Se părea că erau urmăriți de ghinion. Bine că prima noapte a nunții fusese lipsită de evenimente neplăcute, altfel Crista ar fi rămas virgină. În noaptea aceea nu se putea pune problema să facă dragoste.

Phil se studie în oglinda din baie și văzu că se bronzase cu ochelari. Fața îi era roșie, iar în jurul ochilor era la fel de alb cum îl lăsase natura.

– Ai ceva contra arsurilor solare? o întrebă el.

– Da. Vino și așază-te pe pat. Te voi trata.

Phil se dezbrăcă cu greu, simțind că o dată cu hainele își lua și un strat de piele. Se întinse pe burtă și simțind atingerea delicată a Cristei, respiră ușurat. Crema cu aloe își făcea efectul.

După ce Crista termină, Phil constată că ar fi avut chef să facă dragoste.

– Crezi că o putem face... fără să mă atingi prea mult?

Crista se strădui din răsputeri să nu-l atingă. Imaginea era de-a dreptul ilară. De fiecare dată când îl atingea pe umeri sau pe piept, Phil se strâmba de durere, ca apoi să-și dea ochii peste cap de extaz.

– La naiba! O s-o facem mâine, spuse Phil în cele din urmă, torturat.

Apoi Crista începu să-l mângâie ușor, dar nici așa nu era bine, și în plus, mai erau și lipicioși de la crema cu aloe.

Așa că se îndepărtară unul de celălalt cât mai mult posibil și se lăsară purtați în tărâmul viselor.

Sau cel puțin încercară, pentru că pe la miezul nopții, după ce Phil se foise și se învârtise pe toate părțile, deschise televizorul și începu să butoneze telecomanda, bombănind ceva despre programele locale.

Până la urmă, Crista nu mai rezistă și ridicându-se în capul oaselor, cu ochii cârpiți de somn, îi aruncă o privire furioasă:

– Vrei să încerci să taci? Vreau să dorm!

Capitolul 12

A doua zi de dimineață amândoi erau obosiți și nervoși. Își făcură bagajele în tăcere, așteptând neplăcutul moment al plecării. Nu mai aveau să-și spună prea multe.

La aeroport aflară că se ivise o defecțiune în sistemul informatic și locurile pasagerilor în avion se încurcaseră, așa că fiecare putea să se așeze oriunde găsea un loc liber.

După ce se îmbarcară, Phil și Crista se pierdură unul de celălalt în aglomerație. Phil se așeză pe la mijlocul avionului, înconjurat de o familie numeroasă și gălăgioasă. Crista își găsi un loc pe la coada avionului, lângă niște oameni de afaceri necioplți. Așa că luă două aspirine și se pregăti să atipească.

Aterizară la Chicago peste o oră. În timp ce se luptau să-și recupereze bagajele, cineva îl strigă pe nume pe Phil.

Scuturându-se din letargia în care intrase, Crista se întoarse și văzu o blondă îmbrăcată într-un costum safari, însoțită de un tânăr musculos cu un echipament fotografic performant pe umăr. Pe ea nu o recunoscu, dar el avea o figură familiară. Cu ochii măriți de uimire, asistă la o scenă incredibilă. Blonda se repezi la Phil, îl luă în brațe și îl sărută pe gură.

– Irene... Pepe... bălmăji stânjenit Phil. Ce faceți aici?

Un ghinion mai mare nici că i se putea întâmpla. Ce căutau Irene Mather și Pepe Romero pe aeroportul de la Chicago? Se întorseseră din călătorie?

– Abia ne-am întors din America Centrală, spuse Irene. Dar tu?

– Noi ne-am întors de la St. Croix.

– Nu ne prezinți prietenei tale?

– Irene, Pepe, ea este Crista O'Maley. Crista, Pepe este colegul meu de cameră.

Crista îngheță. Phil o prezentase drept O'Maley! Nu era mândru cu ea? Nu voia să afle lumea că se căsătorise?

– Mă bucur să vă cunosc, zâmbi slab Crista.

– Plăcerea este de partea mea, spuse Pepe.

– Și tu lucrezi tot la Tribune? o întrebă Irene.

– Da.

– Hai să luăm taxiul împreună.

Pepe chemă un taxi și Irene se duse să-și ia bagajele. Profitând de moment, Phil îi explică Cristei cine era Irene.

– Asta a fost în urmă cu trei luni și jumătate. De atunci n-am mai vorbit cu ea. Nu aveam de gând să mă însor cu ea. Te superi dacă te las la tine acasă? Aș vrea să merg cu ea la o cafenea ca să-i explic situația.

Crista nu voia să-i arate lui Phil că nu avea încredere în el, așa că spuse:

– Faci cum vrei. Nu mă supăr.

– O să te sun cât pot de repede, spuse Phil, aruncându-i o privire recunoscătoare.

În taxi, Crista se simți foarte ciudat. Nici nu-i venea să creadă că era căsătorită cu Phil. Parcă toate întâmplările din Caraibe fuseseră doar un vis frumos.

– Vreau să-mi povestești totul, o întâmpină Laurin. Ai scăpat de virginitate? Cum a fost?

Crista nu răspunse. Ochii lui Laurin se opriră asupra inelului de logodnă și verighetei.

– Te-ai căsătorit? întrebă ea uluită. Nu-mi vine să cred. De ce nu ești fericită? Cu cine te-ai căsătorit?

– Cu Phil Catterini.

– Nu mă surprinde. Felicitări. Știu de la Dan că te-a urmat în călătorie. Și pe unde umblă el acum? De ce n-a urcat cu tine? Vreau să-l felicit și pe el!

– Este cu Irene Mather.

– Mda. Niciodată n-am înțeles ce a văzut la ea. Dar nu te îngrijora. Phil este soțul tău acum. Cu ea a avut doar o relație trecătoare. O să fie bine, ai să vezi!

Crista nu era chiar așa de sigură. Avea impresia că fosta logodnică a lui Phil stătea în calea fericirii lor. Se întrebă dacă lui Phil îi părea rău că se grăbise să se căsătorească cu ea. Erau căsătoriți de șaptezeci și două de ore și el nu-i spusese niciodată dacă o iubește.

* * *

Când descărcară bagajele din taxi, Phil remarcă faptul că Pepe îi adusese în cameră și lucrurile lui Irene. Probabil că-și închipuia că Irene va rămâne peste noapte cu el. Doamne! Ce figură avea să facă, după ce îi va spune adevărul!

Cu cât îi spunea mai repede, cu atât mai bine. Așa că Phil coborî bagajele Irenei în stradă și le aruncă în mașina lui.

– Ce faci? întrebă indignată Irene.

– Te duc acasă.

– Bine, spuse ea, ridicând din umeri.

– Hai să mâncăm un hamburger, propuse Phil, conducând spre casa Irenei. Vreau să vorbim ceva.

– Cum vrei.

Intrară într-un fast-food de la colțul străzii ei și Irene începu:

– Mai întâi aș vrea eu să-ți spun ceva.

– Te ascult, spuse Phil, privind hamburgerul din fața lui fără poftă.

– Relația mea cu Pepe s-a schimbat.

– Adică?

– Îmi pare rău că-ți spun așa de direct, dar... suntem logodiți.

– Felicitări, se lumină la față Phil.

– Mulțumesc. Relația mea cu tine a fost grozavă. Din punct de vedere sexual. Dar îmi doream ceva mai mult. Știam că nu vom ajunge niciodată să ne iubim cu adevărat. Pe Pepe îl iubesc. Și el mă iubește. Îmi pare rău. Tu ce voiai să-mi spui?

– M-am căsătorit.

– Cu cine?

– Cu Crista O'Maley.

– Bravo vouă! Mă bucur. Deci până la urmă lucrurile s-au aranjat perfect pentru amândoi. Ah! Aș vrea să te rog ceva. În seara asta voi sta la Pepe, așa că...

– Înțeleg. Trebuie să dispar. Nici o problemă.

Pe naiba nu era nici o problemă! Spatele îl ardea din cauza arsurilor de soare, nasul îi era înfundat, era obosit, pentru că nu dormise deloc noaptea trecută, stomacul i se răsculase din cauza

hamburgerului și, colac peste pupăză, nici nu mai avea unde să doarmă. Nu avea chef să se ducă la Crista ca să-i deranjeze pe Dan și pe Laurin.

Și îi veni ideea salvatoare. Se va duce la mama lui!

– Caro, ești bolnav, îl întâmpină Luisa, luându-și odorul în brațe. Cred că ai insolație. Insolație în luna ianuarie! Numai tu puteai să-mi faci una ca asta!

Luisa îi pregăti un ceai fierbinte cu miere și multă lămâie, îl îmbrăcă într-o pijama de bumbac și îl băgă în patul încălzit cu sticle cu apă fierbinte, învelindu-l până la gât.

Phil se gândi că poate nu sosise încă momentul să-i spună mamei sale despre căsătoria cu Crista. Era prea obosit și bolnav. Într-un fel, Luisa intuise că boala lui Phil era mai mult psihică și nu-l deranjă cu întrebări.

– Dormi, fiule. Vorbim mâine.

Ceaiul și medicamentele îi mai limpeziră capul și își aminti dintr-o dată că trebuia s-o sune pe Crista. Probabil că era deja supărată pe el.

– Unde ești? întrebă Crista neliniștită. Presupun că n-ai stat până acum la cafenea.

– Nu. Sunt în Melrose. I-am povestit Irenei despre noi. Ea este logodită cu Pepe, așa că nu a deranjat-o. În seara asta m-a rugat să-i las singuri. Așa că nu putem să mergem acolo.

Crista aștepta să-i spună că va veni la ea.

– Și ce vrei să facem?

– Am răcit îngrozitor și de aia m-am gândit să vin acasă la ai mei. Mama are întotdeauna remediul potrivit. Sunt prea obosit ca să mai vin la tine. Ne vedem mâine. Nu te superi, nu-i așa?

– Mda. Nu mă supăr, spuse Crista automat.

– Mâine este duminică. Putem să începem să căutăm un apartament.

– Ce au spus părinții tăi când au aflat că ne-am căsătorit?

– Păi... nu le-am spus încă. Nu am avut timp. O să le spun cu prima ocazie.

* * *

În noaptea aceea, Crista nu reuși să adoarmă. Phil n-o iubea. Căsătoria lor era un fiasco. Phil o ceruse de nevastă într-un moment de nebunie și acum regreta gestul. Ce putea să facă?

A doua zi de dimineață se întâlniră și începură să caute un apartament. Dar nu găsiră nici unul potrivit. Ori erau prea scumpe, ori prea departe de serviciu, ori prea mici. Se hotărâră să continue căutările a doua zi.

Se opriră să mănânce o pizza, deși nu le era prea foame. Căsătoria lor scârțâia îngrozitor.

– Cred că în noaptea asta putem să mergem la un hotel. Sau la tine, dacă nu se supără Laurin.

– Nu se supără.

În seara aceea nu făcură dragoste. Se sărutară ca niște străini și se culcară, fiecare cu gândurile lui. Crista voia să-i pună o mie de întrebări, dar nu-și găsea cuvintele. Voia să afle dacă vorbise cu părinții lui despre căsătoria lor și dacă nu, când avea de gând să le spună? De ce se ferea de ei, de cunoscuți, de ce era așa de mohorât, dacă îi părea rău sau dacă o iubea?

Nici ea nu vorbise încă cu Buni. Nu voia s-o îngrijoreze fără rost.

A doua zi de dimineață, Phil se trezi și mai prost dispus.

– Mă duc acasă să-mi iau niște haine. Cred că o să fac duș acolo. Ne vedem la birou. Dar să știi că am foarte mult de lucru.

După ce Phil plecă, Crista își lăsă fața în pernă și începu să se gândească la ceea ce avea de făcut. Trebuia să-l lase pe Phil să decidă dacă își dorea acea căsătorie. Nu voia să insiste. Dar trebuia să hotărască singur.

Puse mâna pe telefon și formă numărul lui Harry Jenkins.

– Harry, vreau să-mi faci un mare serviciu.

– Spune.

– Vreau să-mi mai dai două, trei zile de concediu. Este vorba de o urgență.

Mormăind ceva neinteligibil, Harry acceptă.

Laurin încă dormea, așa că în vârful picioarelor, Crista își adună câteva lucruri într-o geantă și scrise un bilet: „Dacă sună Phil, spune-i că am plecat câteva zile ca să mă gândesc la ce am de făcut. Nu te îngrijora pentru mine. O să fie bine."

Chemă un taxi și porni spre Wilmette.

– Crista, iubita mea copilă, o întâmpină bunica ei. Am primit telegrama de la tine... Vino lângă foc și povestește-mi. Essie o să-ți facă un ceai fierbinte, ca să te încălzești puțin.

Crista îi povesti bunicii sale toată întâmplarea, pornind de la ideea ei inițială de a-și pierde virginitatea. Spre surprinderea ei, bunica nu fu scandalizată.

– Și eu am fost îndrăgostită nebunește odată. Bunicul tău era un bărbat frumos și eu credeam că soarele apune și răsare o dată cu el. Aș fi făcut orice ca să-l am. Phil Catterini este un bărbat inteligent și bun. Este un pic intimidat de situație. Dacă aș fi în locul tău, l-aș lăsa câteva zile ca să-și dea seama singur cu ce mândrețe de fată s-a căsătorit.

– Vai, Buni... Mă simt ca și cum aș fi profitat de el. Dar ce puteam să fac? Să spun nu? Îl iubesc așa de mult. Nu puteam rata șansa.

– Orice femeie întreagă la minte ar fi făcut la fel în locul tău, o bătu ușor pe mână Buni, în semn de compasiune.

* * *

În biroul lui de la Tribune, Phil era cufundat în articolul despre călătoria lui în paradisul tropical. Acum, privind înapoi, vedea totul mult mai limpede. Fusese frumos. Și se bucura că se căsătorise cu Crista. Era o femeie așa de frumoasă, amuzantă, inteligentă și bună. Abia aștepta să se întâlnească cu ea, ca să-i spună cât de mult o iubea.

Pe la prânz începu să se îngrijoreze. De ce nu mai venea Crista? Unde era? Luase răceala de la el? Dar de ce nu-l sunase?

– Unde este Crista? îl întrebă el pe Harry Jenkins, directorul lor. Nu trebuia să se întoarcă din concediu astăzi? De ce n-a apărut până acum?

– M-a sunat de dimineață și m-a rugat să-i prelungesc concediul cu trei zile.

O clipă, Phil se lumină. Poate că își prelungise concediul ca să caute un apartament pentru ei doi. Draga de ea! Dar ceva îi spunea că se înșela.

Sună acasă la ea, dar nu-i răspunse nimeni. Apoi sună la bunica ei, ca să se asigure că avea dreptate.

– Îmi pare rău, Philip, spuse Mary Rose. Nu știu unde este Crista. Dar impresia mea e că nu vrea să mai vorbească cu tine.

Poftim? Nu-i venea să creadă? De ce? Ce făcuse? Cu ce greșise? Îl părăsise? Nu voia să divorțeze de ea.

Era disperat. Voia să trăiască o viață alături de ea, să aibă copii cu ea și o familie mare. Un trib întreg, dacă asta voia ea. Nici măcar nu apucase să-i spună cât de mult o iubea.

În timpul ăsta, Crista stătea în fața focului lângă bunica ei, înfășurată într-un halat gros, ascultând valsuri de Strauss și bând ceaiuri fierbinți.

Phil se întoarse la casa părintească. Adună toată familia în jurul lui și le spuse că se căsătorise cu Crista, povestindu-le întreaga întâmplare.

– Slavă Domnului că te-ai așezat și tu la casa ta. Și soția ta este o minune de fată.

– Fiule, îi spuse tatăl lui, am impresia că ai sfeclit-o. Te-ai purtat ca un prost. Cum de-ai lăsat-o să plece? Ce i-ai făcut?

– Nu știu. Și nu știu cum s-o aduc înapoi. Știu că este la bunica ei, dar nu vrea să vorbească cu mine.

– Părerea mea este că soția ta te iubește mult, spuse Luisa. Pune-ți capul ăla deștept la contribuție și comunică-i cât de mult o iubești și tu pe ea.

Ce putea să facă? Voia să-i transmită un mesaj pe postul ei preferat de radio. Dar dacă nu-l auzea? Sau să închirieze un panou publicitar. Dar era cam scump. Și se punea iarăși problema: dacă nu-l vedea?

– Știu ce o să fac! strigă el în gura mare. Mamă, ești o bomboană! Te iubesc!

Phil alergă la birou și se duse drept la redactor.

– Aruncă rahatul pe care ți l-am dat. Până la noapte o să scriu altceva.

Se așeză la computer și începu să scrie, cuprins parcă de ferbră. Jumătate de oră mai târziu îi puse pe masă redactorului o foaie de hârtie cu un articol perfect închegat.

– Corect. Primul articol era un rahat. Ăsta e mult mai bun. Dar este cam neortodox.

– Dar îl publici, nu-i așa?

– Sigur. Doar ai pus tot sufletul tău în el.

* * *

Crista se trezi a doua zi de dimineață hotărâtă. Trebuia să-și trăiască viața, fără să depindă de Phil. Nu mai voia să se ascundă la bunica ei. Era timpul să meargă la serviciu. Avea o slujbă bună și nu voia să și-o piardă din cauza unui bărbat.

Cumpără ca de obicei ziarul Tribune, evitând să citească articolul lui Phil. Încă nu se simțea în stare de așa ceva. Pentru prima oară în viața ei, Crista se duse la tribunal fără să citească presa. Spre surprinderea ei, în drum spre serviciu, toată lumea o întrebă dacă citise „Scaunul Pisicii".

– Nu, nu l-am citit.

– Poate că ar fi bine să te uiți peste el, îi spuse un judecător.

Crista se duse în holul tribunalului, luă un ziar Tribune și se așeză pe o banchetă, hotărâtă să citească articolul lui Phil.

„Ca toți burlacii convinși, nu am recunoscut o femeie extraordinară atunci când am întâlnit-o. Nu mi-am dat seama că Dumnezeu îmi dăruise cea mai minunată soție pe care și-o putea dori un bărbat. Și astfel, am uitat să-i spun cât de mult o iubesc.

Dacă o vedeți astăzi, vă rog întrebați-o dacă a citit mesajul meu. Aș vrea tare mult să mă sune.“

* * *

Cu ochii în lacrimi, Crista formă numărul de telefon de la biroul lui Phil. El răspunse imediat.

– Linia fierbinte de la Tribune? glumi ea, plângând și râzând în același timp. Am o problemă. Dețin un document care îmi garantează existența dragostei, sexului și unui trup cald în patul meu. Mă puteți ajuta?

– Îmi dai voie? Spune-mi unde te găsesc, ca să vin să te iau

– Nu putem să facem dragoste în clădirea tribunalului.

– Asta s-o crezi tu!

* * *

Phil o conduse pe Crista în cel mai elegant hotel din Chicago. Crista nici măcar nu îndrăznea să se gândească cât îl costase.

Douăzeci de minute mai târziu, se ghemui în brațele lui, în patul matrimonial imens cu baldachin. Nu mai aveau nevoie de nimic. Serviciul de cameră le adusese un platou cu somon afumat, pateu de ficat de gâscă, caviar, șampanie, fructe proaspete și brânză franțuzească. Aveau televizor, muzică în surdină și o cadă imensă cu jacuzzi. Era un paradis al plăcerii.

– Chiar vrei să locuim la periferie și să avem o mulțime de copii? întrebă Crista.

– Da. Dar acum taci și sărută-mă.

Exact asta își dorea și ea. Aveau o viață la dispoziție ca să se tot sărute, dar acum voiau să uite întâmplările neplăcute din ultimele două zile.

Se sărutară cu pasiune, devorându-și gurile. Când buzele lui Phil coborâră spre sânii ei plini, Crista suspină de plăcere. Se uniră cu pasiune,

ridicându-se pe culmi necunoscute, amândoi, până când ajunseră la un apogeu cu focuri de artificii.

Erau făcuți să fie împreună, iar căsătoria lor nu era doar o formalitate. Era un contract al sufletelor.

– Sunt așa de fericită, spuse ea. Cred că sunt cea mai fericită femeie din lume.

– Atunci eu sunt cel mai fericit bărbat din lume, spuse Phil mulțumit. Am o surpriză pentru tine. Sau mai bine zis două. Fratele meu, Joe, a găsit un apartament pe Lake Shore, gata mobilat, la un preț convenabil.

– Minunat! exclamă Crista, sărutându-l. Sunt sigură că o să-mi placă. Și cealaltă surpriză?

– Am vorbit cu Harry Jenkins și a fost de acord să ne dea concediu o lună de zile. Putem să ne întoarcem în Caraibe.

– Minunat! Vai, Phil, ce surpriză mi-ai făcut! O să facem scufundări, o să ne bronzăm, o să gustăm specialități locale, akee...

– Dacă asta îți dorești...

– Nu! Mai bine mergem în munții Colorado. Știu că-ți place să schiezi. Poate o să mă înveți și pe mine. Dacă mergem într-un loc friguros, o să avem un motiv bun ca să ne încălzim.

Sfârșit